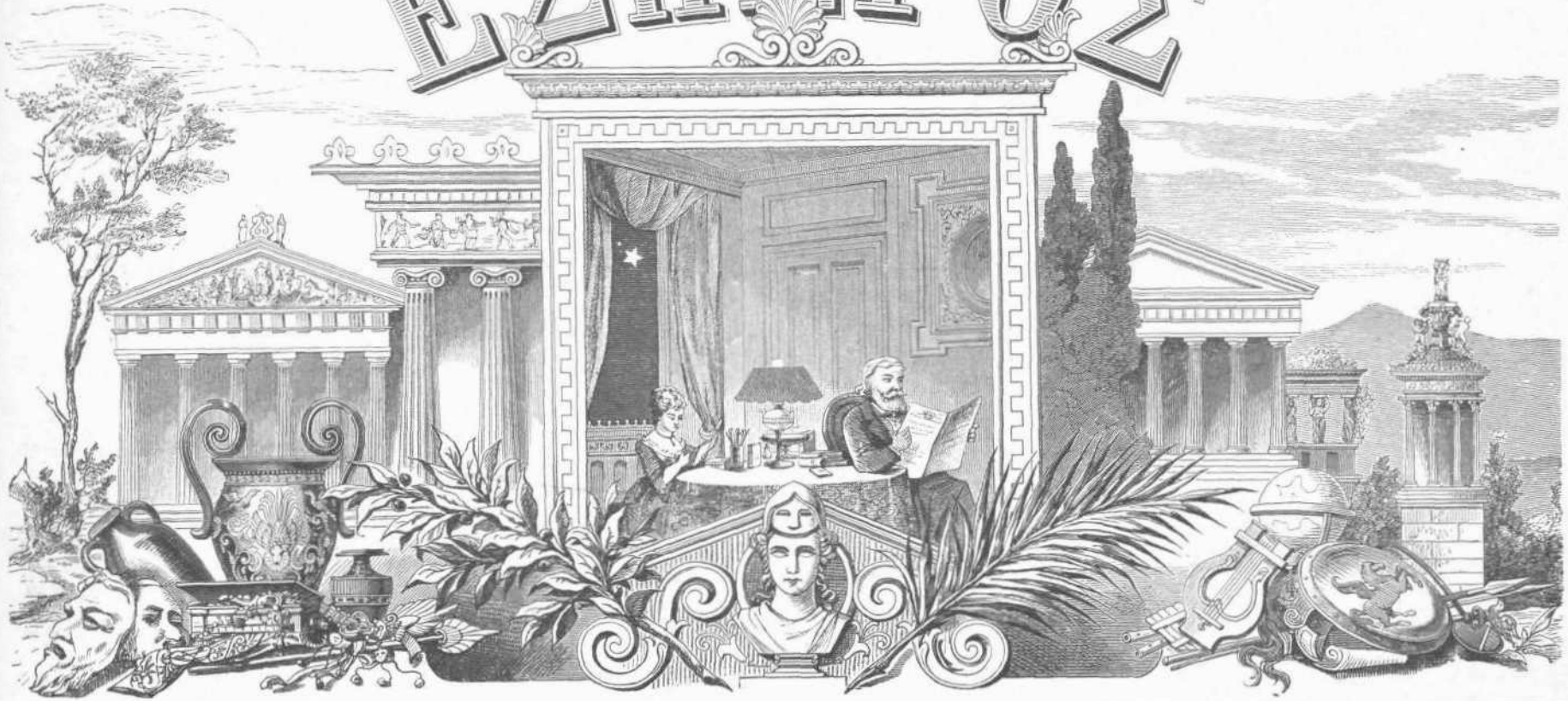

ΕΣΠΕΡΟΣ

Έτος Β΄.

Εκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27.
ἐκάστου μηνός.

≡ Ἐν ΛΕΙΨΙΑ τῆ 15/27 Οκτωβρίου 1882 ≡

Τιμὴ ἑτησία
προπληρωμένη
εἰς χενσόφ.

Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 16.

Ἄρ. 36.

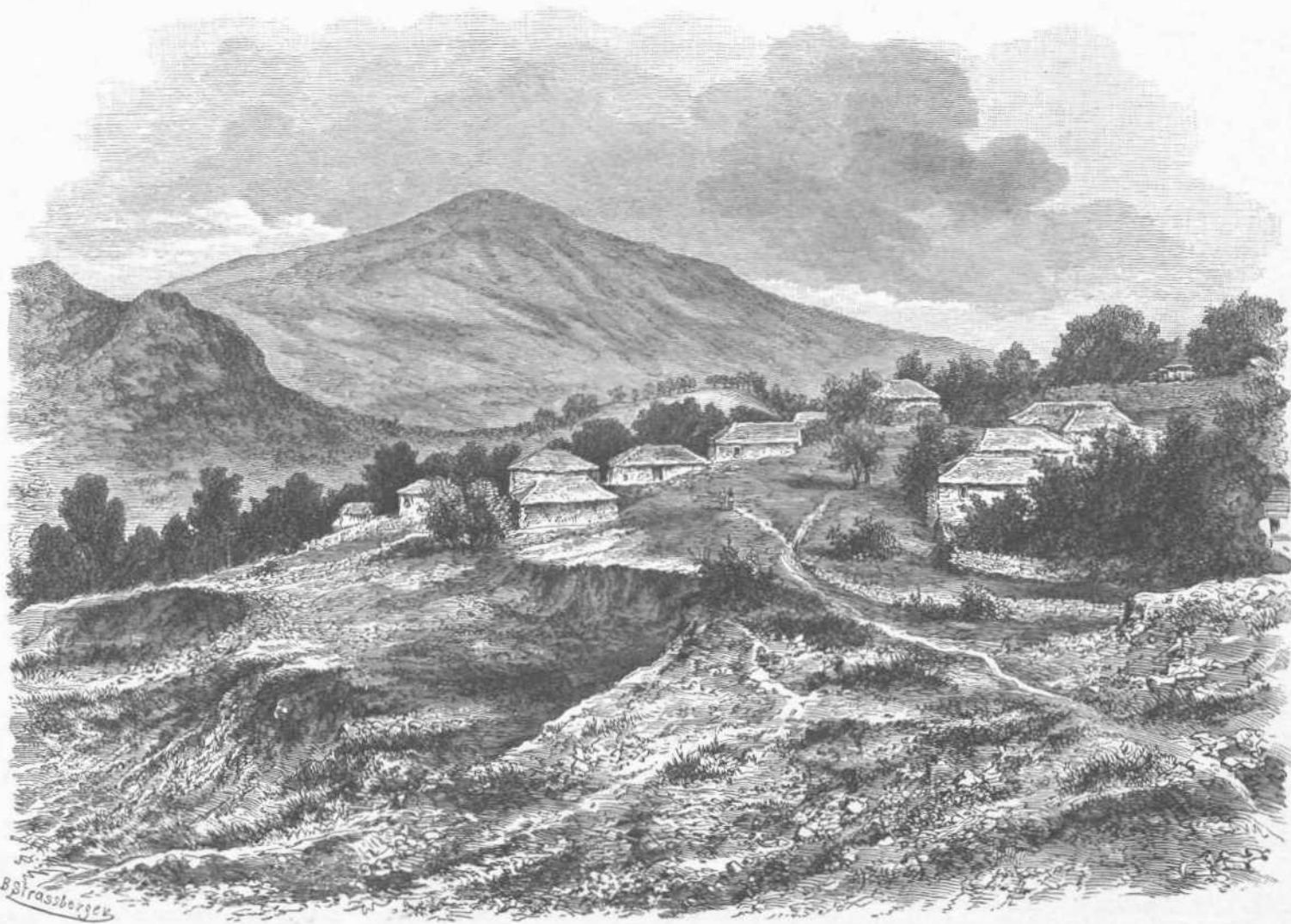
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Τὸ χωρίον Ζάλογγον ἐν Σουλίῳ. — Ὁ περίπλους τῆς γῆς. — Πηῆσις καὶ ἀσμα ἰχθύων (τέλος). — Τὰ πνευματικὰ ὥρολόγια. — Ἡ ὀρχήστρα τοῦ χρόνου. Ἀλληγορία (τέλος). — Ποίησις Ὁ πόθος μου. Τὸ αἰώνιον αἶνιγμα. — Αἱ Ἑλληνίδες κόραι τῶν ἀρχαίων. — Ὁ τελευταῖος τῶν Σαβέλλων (τέλος). — Ἀλέξιος ὁ Κομνηνός. Δράμα (τέλος). — Ἡ ἐν Τεργέστη ἐκθεσις. — Ὁ θησαυρὸς τοῦ Ἁγίου Διονυσίου. —

Πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ ἐπιθεώρησις. — Ὁ Ἰούλιος Νοριάκ. — Διάφορα. — Γραμματοκιδιώτιον τοῦ Ἑσπέρου. — Προβλήματα καὶ λύσεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Τὸ χωρίον Ζάλογγον. — Τὰ πνευματικὰ ὥρολόγια (εἰκόνες τρεῖς). — Ὁ περίπλους τῆς γῆς. — Αἱ Ἑλληνίδες κόραι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. — Ἡ ἐν Τεργέστη ἐκθεσις.

B. Grassberger

ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΖΑΛΟΓΓΟΝ.

ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΖΑΛΟΓΓΩΝ.

(Μετά εικόνας, βρα οστ. 177.)

Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν παριστᾷ τὸν μικρὸν μὲν, ἀλλ' ἱστορικὸν τοῦ ἠρωικοῦ Σουλίου χωρίου Ζάλογγον, τὸ ὅποιον ἐν τῇ πολέμῳ τοῦ Ἰσπανίου...

Τὴν εἰκόνα ταύτην φερόμενον εἰς φωτογραφίαν λίαν δυσάρετον, ἦν εὐγενῶς ὁ ἐν Ἀθήναις Κύριος Χρυσόπουλος ἀπέστειλεν ἡμῖν πρό τινας μετ' ἄλλων ἐκ Σουλίου φωτογραφιών.

Ἐνταῦθα παραθέτομεν ἀποσπασμα ἀνεκδότου ἡμῶν ποιήματος, ἀναφερόμενον εἰς τὸ τραγικὸν τοῦτο ἐπεισόδιον.

Εἰς τὸ Ζάλογγον ἐπάνω

Εἰς τὸν θόρον τὸν κρημνώδη,
Εἰς τοὺς πύδας τοῦ ὀπίου
Θολοὺς χεῖμαρρος κοίλιαι
Τὰ ἀφρόδη κύματά του·
Εἰς τὸ Ζάλογγον, τὴν πέτραν
Τὴν ὄρθην καὶ ἀσπρωῖα,

Μετ' ὄμμα βολομένον

Ἀπὸ δάκρυα ἠρεῶνων
Τὰ στενά καὶ τὰς διόδους,
Καὶ νὰ ἴδωσιν ἐξήχρον
Ἄν τις ἤρχετο καὶ πόθεν
Συνδρομή καὶ σωτηρία.

Ἰδοῦ, ἔρχονται οἱ ἄνδρες!

Ἀπὸ τὸ στενὸν ἐκεῖνο
Δὲν τοὺς θλίπετε ἀνόπλους;
Εἶν' οἱ ἄνδρες μας. — Τίς ἄλλος
Τὰ θουὰ αὐτὰ γνωρίζει,

Φεῖ! δὲν εἶναι Σουλιάται

Οἱ ἐρχόμενοι ἐκεῖθεν·
Εἶναι Ἀθηναῖοι λυσσώδεις,
Ἐχθροὶ εἶναι αἰμοβόροι! —
Κ' αἱ γυναῖκες συγκεντρούνται,

Ἐπὶ τοῦ κρημνώδους θράχου.
Ὅστω τρέξει, συγκεντρούνται
Ἡ ἀγέλη τῶν προβάτων,
Ὅταν λύσει πειναλέοι
Ἐρωόμενοι ὀρμώσιν.

Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὰς εἶδον

Τὰς γυναῖκας τὰς δυστήνας,
Καὶ τὸ πάθος τὸ κτηνώδες
Περωτὴν ὄρμην τοῖς δίδει.
Ἐπὶ τοῦ Ζαλόγγου φθάνουσι
Ἐτοιμοὶ νὰ ἐπιπέσωσι
Κατὰ τῆς εὐκόλου λείας.

Καὶ ὁ θράχος τοῦ Ζαλόγγου

Ἀπὸ τῆς συγμῆς ἐκείνης
Βράχος τῆς τιμῆς καλεῖται.

Ὁ ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ ΤΗΣ ΓΗΣ.

(Μετά εικόνας, βρα οστ. 184.)

Τὰ ἀστεία φαιδρύνουσι τὴν ἐπιστήμην ἀνακουφίζουσι δὲ καὶ τὸν νοῦν.
Βεβαίως πᾶς τις ἐννοεῖ τὴν προκειμένην εἰκόνα θλίπτον, μετὰ πόσης σπουδαϊότητος καὶ μαθηματικῆς ἀκριθείας...

Μήτηρ γαλή ἐπὶ χονδροῦ βιθίου καθήμενη,
κυττάζει τὰ πέντα μικρὰ τῆς ἐκ τοῦ προχείρου
εἰς σοφούς γεωγράφους καὶ γεωπόρους μεταβληθέντα.

Τὴν ἐπὶ τῶν ἐργαλείων ζημίαν, καὶ ἰδίᾳ τὴν ἐπὶ τῆς σφαιρας καταστροφῆν, ἀφίμεν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ μαθηματικοῦ, εἰς δὲ τὰ ἐργαλεῖα ἀνήκον.

μῆνος νὰ σκεπτεται. Πῶς; εἴχομεν μίαν ὄπην,
ὅτε ἦτο μόνῃ ἡ γαλή, τώρα ὅμως ἔχομεν καὶ
τὰ μικρὰ, πόθεν ἢ ἐξέρχεται ταῦτα; Χαμογλάσασα ἡ γραιὰ ἀπολύσασα ἀπεκρίθη...

Ἄλλοτε παρέθετον αὐτὴν τράπεζαν, καὶ παρεκάλει συγγρόνος αὐτὸν, ὅπως διακόψῃ τὴν ἐργασίαν διὰ τὰ φάγη.

Ὅσως ἐθυβόζετο ὁ μέγας ἀνὴρ, τὰ περὶ τῆς ἐπιστήμης φρονεῖσων.

ΠΤΗΣΙΣ ΚΑΙ ἈΣΜΑ ΤΩΝ ΙΧΘΥΩΝ.

Ἰπὸ CARUS STERNE.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ Θ. Χ. Φίλωρ.)

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Τοιοῦτος ὅμως ἀκουστικὸς σωλὴν ἢ ἀγωγὸς, ἤθελε προσφέρει τῇ ἡμετέρᾳ ἀκοῇ μικρὸν τι μόνον τμήμα τῶν διαλόγων, συμφωνιῶν καὶ ἄλλων φωνητικῶν ἐκδηλώσεων τῶν κοιτησφόνων, ἰχθύων καὶ τῶν ἄλλων ἐνυδρῶν ζώων.

Ἐτέρωθεν ὅμως ἐξαναγκάζομεθα αὖτις νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ζωᾷ, ἀκουστικὰ ὄργανα κεκτημένα, ὀφείλουσι καὶ ἀπίθανον εἶναι νὰ ὦσιν ἄφωνα, διότι αἱ ἠχητικαὶ ἐντυπώσεις πανταχοῦ διεγείρουσιν ἀπομιμήσεις, καὶ πᾶσα ἐρώτησις προκαλεῖ καὶ ἀπαντᾷ τὴν ἀπάντησιν.

φαίνονται ἔχοντες λίαν λεπτὴν ἀκοήν, διότι μόνον μικρὸν τι μέρος τῶν ἠχηρῶν κυματιῶν τοῦ ἀέρος εἰσδύει εἰς τὸ ὕδωρ, ἐν ᾧ τὸ μείζον, ἀπορροφᾶται ὑπὸ τῆς ἐπιφανείας. Ἄλλως δὲ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐγίνωσκον ἰχθύς ἐκβάλλοντας μακρὰν ἀκουστικὴν ἠχοῦν, προσηγορευομένην δὲ καὶ ὁ ἀρχαῖος Ζωολόγος Αἰλιανὸς λέγων τάδε: "Φύσεις δὲ ἰχθύων εἶναι ἀμείβει: ὅσοιπερ οὖν τελείως ἀπάντων καταφθίζονται αὐτῶν ἐπὶ αὐτῶν: ἐπεὶ καὶ ὀριττοὺσι τινες καὶ γρολλίζουσι. Λύρα μὲν γρολλίζει καὶ γρόμι καὶ κάρορος, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ: χαλκίδες δὲ ὀριτταί, κύκκοι δὲ ἄρα τὸν ὀμόνομον ὄρνιν τῆ φωνῇ μεμιμημένος φθέγγεται παραπλήσια." Οἱ δὲ Ἀριστοτέλης ἐξέφρασε ἐδωκεῖσθαι περὶ τούτων τῶν ἰχθύων, καὶ περὶ τοῦ χρόνου τῆς παραγωγῆς τῶν τόνων αὐτῶν, διότι λέγει, ὅτι οὐδαμῶς μὲν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ ἰδίαις τοῖς ἰχθύσι φωνῆς, ὅταν ἤμῃται ἐνοσούμεν, καθὼς οὗτοι δὲν ἔχουσι οὐτε πνεύμονα, οὐτε τραχεῖαν ἀρτηρίαν, οὐτε λάρυγγα, ἀπ' ἐναντίου ὅμως παράγουσι τοὺς τόνους τῶν, μέρος μὲν ὡς οἱ τέττιγες, διὰ τῆς τριβῆς σκληρῶν ὀργάνων, μέρος δὲ διὰ φύσιν τῆς ῥόθου, (ὡς ἰπτάμενοι τινες ἰχθύς ποιοῦσιν) ἢ τέλος δι' ἐξωθουμένον ἀέρος. Ὅποιος ἰχθύς ἠρῶσει ὁ Ἀριστοτέλης ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου, εἶναι ὀφθαλμῶν τῶν νὰ εἴπωμεν, οὐδεὶς ὅμως δισταγμὸς ὑπάρχει, ὅτι οἱ πλείστοι αὐτῶν, ἀνήκον ταῖς συγγενεῖαις ὁμοιογενεῖαις τῶν καταφθόντων, τριγλῶν καὶ καὶ σκιανοειδῶν, ὧν τὰ γένη διὰ τοῦτο, καὶ πολλὰκις τὰ ῥηθέντα ὀνόματα, ὡς ἐπωνυμίας προσέλαβον.

Γνωστότατος τούτων εἶναι ἡ γελιδνοειδὴς τρίγλη τῆς Βορείου θαλάσσης καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, ἧς, ὅτε μὲν ἔνεκα τῶν τόνων τῆς, ὅτε δὲ ἔνεκα τῶν ἐξώχως ἀνεπτυγμένων αὐτῆς περυσίων, προσέλαβε διάφορα ὀνόματα. Ὄνομάζουσι αὐτὴν πελαγίαν γελιδνά (***) — γελιδνόψαρον, — θαλάτιον κόκκυρα, πελαγίαν κορώνην καὶ θαλάτιον κόρακα (Trigla hirundo, cuculus, corvus, corax), διότι καὶ ἐν τῷ ὕδατι καὶ ἐν τῷ ἀλιευστικῷ δικτύῳ, δι' ὧν εἰσδύονται αὐτῆς, τοῖς πανταχοῦ δὲ ἀλιεῦσι λίαν γνωστὸν τρόπου, τονορῶσι ἢ γρολλίζουσι. Ὅμοιος εἶναι καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ δακτυλοπέτερος ὁ Εὐρωπαϊκός (trigla volitans), ὃν περ αἱ μάγισσες τῆς Μεσογῆς προσφέρουσι τοῖς ταξιδιωταῖς, ἵνα ἀκούσων οὗτοι πῶς, ἀνοικοδομημένων τῶν θαλασσιῶν τρημάτων, γρολλίζουσι ὁ ἰχθύς, ὅπερ φαίνεται προσερχόμενον ἐκ τῆς τριβῆς τῶν ἀρθρικών ἐπιφανείων παραγούσων ἐν τῷ ὕδατι, ὡς καὶ ἐν τῷ ἀέρι, τὸν τόνον τούτου.

Παρὰ τῇ πελαγίᾳ γελιδνῇ τῆς Βαλτικῆς, ἄλλως σκορπιῶ (Cottus scorpius), τῆς ὁμοίως ἐπίσης τόνους παραγούσῃ, ἣ αἰτία ἔγχεται ἀλλαχοῦ, οὐσα ὅλως διάφορος τῆς προηγουμένης, πλείονα δὲ ὀφείλομεν κατατεροῦ.

Ἠχηροτέρους καὶ ποικιλωτέρους ἀπηχέσεως καὶ δέυτης τόνους, παράγουσιν ἐν τοσοῦτῳ οἱ σκιανοειδεῖς ἰχθύς, οἵτινες τὰ πολλὰ ἔχουσι μορφὴν μεγάλων περκῶν ἢ κυπρίνων, καὶ κατ

*) Αἰλιανὸς περὶ Ζώων X. 11.
**) Παρ' ἄλλοις οἱ καταφθόντοι ἀπαντῶσιν ὑπὸ τὸ ὄνομα θεορακόγναθι, αἱ δὲ τρίγλαι ὑπὸ τὸ ὄνομα περκοειδεῖς, ἀμφοτέρω τὰ εἶδη ὅμως εἶναι λίαν ἀλλήλων ὅμοια. Σημ. τοῦ Μετ.
***) Πέονται δὲ ὅταν βεβαίως καὶ ἐξάλλονται τῆς θαλάττης αἱ τε τευθίδες καὶ αἱ ἐξάλλονται τῆς καὶ ἡ γελιδνῆς ἡ πελαγία, καὶ αἱ μὲν τευθίδες ἐπὶ μάλιστα ἔχουσι τοὺς περυσίους, καὶ ἐλαφροῦσι γε αὐτὰς ὄψος, καὶ κατὰ ἀγέλας ὀρθίτων δίκην φέρουσαι κοινῇ· αἱ δὲ γελιδνοὶς γλαυκώτερον ποιοῦσιν τὴν περυσίαν· οἱ γὲ μὴν ἰέραιες ὑπὲρ τὴν ἄμην φέρουσαι ὀλίγον, ὡς μέλις ἐπὶ μὴ νήκων ἀλλὰ πέτονται καταγώνωσι. Αἰλιαν. περὶ Ζώων IX. 52.

ἀγέλας νέμονται,*) αἰτίνας τοῖς Ἰταλοῖς ἀλιεῦσι, ὅταν οὗτοι προσεγγίωσι τὰ ὅσα τῆ τοῦ πλοίου πλευρᾷ, προδίδονται ἐκ θάλασσης δέκα μέτρῳ δάκρυα μέρων διὰ τῶν μουσικῶν αὐτῶν ὑποτανορῶσιν. Ἀξιωματικῶς ἰδίᾳ ἐνταῦθα εἶναι, ἢ εἰς δύο μέτρα μήκος πολλὰκις διήκουσα σκίανα ἡ ἀσσοειδὴς (Sciaena aquila), ἧς κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐπωασμοῦ, ἀγέληδὸν ταῖς ἐκβολαῖς τῶν ποταμῶν τῶν ἰταλικῶν ἀκτῶν προσπελάζει, καὶ ἐνταῦθα θοροδοῦται, ἂν καὶ μονότονον συμφωνίαν σχηματίζῃ, ἐξ ἧς ἴσως ἔλαβε τὴν ἄρχην καὶ ὁ περὶ τῶν Σειρήνων μῦθος τῶν ἀρχαίων. Ἐν ἐκείνῃ ἀκριβῶς τῇ θέσει, ἔνεθα κατὰ τὸν αἶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Σειρήνης, ὅλλοι οὗτοι ἐπὶ τοῦ ἀρωατρίου τῆς Σκύλλης, ἐκώμαζον συγγάνης πρότερον ἐσμὸς θαλαττίων ἀστῶν (σκίανα ἀσσοειδεῖς). Λέγου δὲ ἐκώμαζον, διότι, ὡς παρὰ τοῖς ἄρροις περυσίαι καὶ θαλάσσιοι, πρόκειται ἐνταῦθα, ἐν τοῖς ἔσμοις τούτοις τῶν ἰχθύων, περὶ ἐρωτικῶν ὕμνων καὶ δειλαστικῶν μελῶν, ἄτινα ἐναχοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ αἰεῖς καταρῶσιν ἢ ἀπομιμῶσιν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι πλουσιωτέρας καὶ ἀφρονωτέρας ἡρας.

Οἱ κάλλιστοι μουσικοὶ μεταξὺ τῶν σκιανοειδῶν, εἶναι οἱ λεγόμενοι πογωνία οἱ τυμπανισταί (***) καὶ ἄλλα εἶδη εὐρακόμενα κατ' ἐξοχὴν ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ καὶ Ἰνδικῷ ὠκεανῷ καὶ ὧν αἱ μουσικαὶ συναυλίαι, πολλὰκις ἐκ θάλασσης ἐκείνων καὶ ἐπέκεινα ποδῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῶν πλοίων ὑπὸ τῶν θαλασσοπόρων ἀκούονται, παραθαλόντων αὐτὰς πολλὰκις, τῆ ἤχῳ χονδροσύριγγος καὶ ἄλλων μουσικῶν ὀργάνων, ἢ καὶ ὀλοκλήρῳ ὀρχήστρᾳ θαυμάσιον καὶ διολιστόν, προσφεύσασθαι δὲ ἴσως παρεβλήθη τῇ μουσικῇ κυμαθάλω. Πρὶν δὲ καταστῆ ἔτι γνωστὴ ἡ ἀληθὴς αἰτία τοῦ ἐν σιγγλαῖς νοεῖν, ἐκ τῶν θαλάσσιων θαλαττίων ἐγκάτων ἀνηχοῦντος τούτου κυμαθάλω τῶν ἰχθύων, κατακαυδάνοντος πολλὰκις οἱ ναυτοποροῦντες ὑπὸ δεινοῦ φόβου, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος von Humboldt, ὅπερ τῇ ἐσπέρᾳ τῆς 20 Φεβρουαρίου τοῦ 1803 ἐν τῇ νοτίῳ θαλάσσει τοῦτον, ὡσεὶ ἐκ ζέοντος ὕδατος προσερχόμενον τόνων ἤκουσεν, ἠγγείει τίνι τρόπῳ ἠδύνατο νὰ καθησυχᾷ τὴν φρίκην καὶ τὸν φόβον τῶν ναυτῶν, καὶ ὡς ἔθετον ἐκείνην τινα τοῦ μακρῶν κειμένου ἡφαιστείου Κορσάκη ἢ ὑποκεκρυμμένου σκοπέλου, τέλος πάν ἄλλοι, ἢ ὅτι, αἰτία τούτου, ἦσαν οἱ ἰχθύς. Μεταξὺ τῶν νεωτέρων παρατηρητῶν αἰεῖς μνείαι εἶναι οἱ PRÄGER, ὅστις ἤκουσε τοῦ ἔσματος τῶν ἰχθύων τῆ 1860 παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς νήσου Βορνέου καὶ οὐτινος παρατίθεμεθα ἐνταῦθα τὴν ἀγέλην: "Μηνὶ Ἀπριλίῳ, λέγει, εὐρακόμεθα ἐν τοῖς βείβοις τοῦ Ποιάννα τοῦ μεσίτου ποταμοῦ τῆς δυτικῆς παραλιαῆς τῆς νήσου Βορνέου. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνοψέσεως τῶν ὕδατων, ἤξει εἰς τὰ ὅσα ἡμῶν μουσικῆ, ὅτε μὲν δέυτερον, ὅτε δὲ θαυρότερον, ἄλλοτε μακροτέρων, καὶ ἄλλοτε ἐγγυτέρων. Ἐκ τοῦ ἀχανοῦς τῆς θαλάσσης θυβοῦ ἀνέρχεται καὶ κατακλιεῖ τὴν ἡμετέραν ἀκοήν, ἄσμά τι Σειρήνων ἔμπλεον, ὅτε μὲν θαρῶν χονδροσύριγγος τόνων, ὅτε δὲ ἐλαφρῶν καὶ λεπτῶν κρουσμάτων Αἰολικῆς κλιθάρας. Βυθίζων δὲ τις τὴν κεφαλὴν του ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ἀκούει εὐκρινέστατα καὶ δύναται

*) Ἀλλῶνται δὲ ἄρα ἰχθύς καὶ πλανώμενοι, οἱ μὲν ἀθροῖαι, ὡς περὶ οὐδὲν ἀγέλας θρεμμάτων τῆς ἐπίσης ὀπλιτῶν ἰούσαι κατὰ ἴλας καὶ φάλαγγας, οἱ δὲ ἐν κόσμῳ κατὰ στοιχῶν ἐρχονται, οἱ δὲ, φαίης ἂν αὐτοὺς εἶναι ἴλους, ἠρῶμεθα δὲ ἐς δεκάδας ἄλλοι καὶ ταύτη συνήθειαν ἦδη δὲ νήκων καὶ κατὰ ζευγῆς τινες: ἄλλοι δὲ οἰκουροῦσιν ἐν τοῖς φωλοῖς καὶ ἐνταῦθα καταζῶσιν. Αἰλ. περὶ Ζώων IX. 53.
**) Συγγενῆς ἰχθύς τῇ τρίγλῃ τῇ πογωνοφόρῳ (κινῶς μ. π. μ. ὡν ἀπὸ τοῦ ἰταλικοῦ), ἧς ἀνάγεται τῇ ἐπίσης τῶν περκοειδῶν καὶ πολυκλήθῃ, ἀπαντᾷ ἐν ταῖς θαλάσσιαις τῆς Ἀνατολῆς. Σημ. τοῦ Μ.

τότε εὐκόλως νὰ διακρίνῃ διαφόρους συνηχοῦσας φωνάς. Ἡ μουσικὴ αὕτη προέρχεται κατὰ τὰς ἀγέλης τῶν ἰθαγενῶν καὶ κατὰ τὰς μαρτυρίας πολλαχῶ καὶ περιεσεμμένως γενομένων ἐρευθῶν ἐξ ἰχθύων." Ὅμοιον κῶμον ὠτακούσθησεν ἐπίσης καὶ ὁ ἀγγλὸς ὑπολοχαφὸς τοῦ ναυτικοῦ JOHN WHITE, παρὰ τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ Δονά, ἐν τῇ κατὰ Κοζιγκίνην. Ἐνταῦθα οἱ ἦχοι ἐξεπέμποντο δίκην θαλάσσιων χονδροσύριγγος τόνων, οἱς συνανεμίζοντο καὶ θαλάσσιου κρωμοῦ: "Ἐπιβουῶν ἢ ἀνακαλύψω τὴν αἰτίαν τῆς εἰσιτηρίων ἀπληλαγμένης ταύτης μουσικῆς συναυλίας, εἰσέτηλον, διηγεῖται ὁ WHITE, εἰς τὸν κατώτατον θάλαμον, καὶ εἶρον τὸν θύρονον, ὅστις, ὡς παρατυπικῶς ἐπέστην ἐκ τῆς πρόπως ἐξήργησε, αὐτῆθεντα καὶ λαθόντα γροῦν πλήρους καὶ ἀκαταπαύστου ὀρχήστρας. Ὁ διαρμηνεύς, χριστιανὸς τις Κοζιγκινέσις, ἔλεγε δὲ οἱ τόνοι προήρχοντο ἐκ τῶν ἐν Νηκηθάδῃ ἰθαγενῶν γλωσσοειδῶν ἰχθύων, οἵτινες δυνάμει τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ στόματός των, προσεκολλῶντο ἐπὶ τῶν τρέποντων τῶν πλοίων καὶ οὕτω, διήρουν μεγάλας ἀποστάσεις. Ἐρ' ὅσον ἀνεπαύομεν τὸν ποταμῶν, ἐπὶ τοσοῦτον ἤλαττοντο καὶ οἱ τόνοι ἔως ὅτου τέλος ἐπέλιπον ὀλοτελῶς." Εὐκόλως διαγινώσκουμεν, ὅτι καὶ ἐνταῦθα πρόκειται περὶ ἐρωτικῶν ἡμῶν, οἵτινες ἐν τῷ στόμῳ τοῦ ποταμοῦ περιπέλαζον, ἐπὶ τῆ σκαπῶ τοῦ νὰ τέρψωσι διὰ τοῦ μελωδικῶ αὐτῶν ἔσματος τοῖς ὄφλοις.

Μεταβάνομεν ἦδη εἰς τὸ ζήτημα, πῶς οἱ ἰχθύς, μὴ ἔχοντες οὐτε πνεύμονα, οὐτε λάρυγγα, δύναται νὰ παραγάγῃ τοὺς μουσικοὺς τούτους τόνους, πρόβλημα πρὸς λύσιν τοῦ ὅποιου πολλὰ παρὰματα ἐγένοντο ὑπὸ πολλῶν Ζωολόγων, ἰδίᾳ δὲ ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου MÜLLER, DUFOSSÉ, LAUDOIS, MORREAU καὶ ἄλλων. Ἐκ τῶν ἐρευθῶν τούτων ἀπεδείχθη, ὅτι οἱ τόνοι οὗτοι διὰ τοσοῦτον ποικίλων μῶσιν παράγονται, ἐξ ὅσων διαφόρων μουσικῶν δυνάμεθα νὰ σχηματισθῶμεν καὶ μεγάλην τινὰ ὀρχήστραν. Οἱ ἐλάχιστοι ἐκφραστικοὶ τόνοι γεννῶνται διὰ τῆς τριβῆς τῶν ὀδόντων, ὡς π. χ. ὑπὸ τοῦ Ὀρθογώνιου, ἢ διὰ τῆς τριβῆς τῶν ὀστέων τοῦ φάρυγγος, τῶν θραχητικῶν ἐπιθυμάτων καὶ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τῶν ὤμων, οἱ φόφοι δὲ οὗτοι ἀπαντῶσι συχνοτάτα παρὰ τοῖς ἀνωτέρω μνημονευθεῖσι καταφράτοις ἰχθύσι. Συγγρότως ὅμως καθίστανται οἱ διὰ τῆς τριβῆς προενοούμενοι οὗτοι φῶφοι ἄρμονικοί, καὶ εἴτα, ὁμοιάζουσι τῷ τερτισμῷ τοῦ τέττιγος καὶ τῶν ἀκρίδων. Ἀξιοπεριεργότατος μηχανισμὸς τοῦ εἶδους τούτου παρετηρήθη ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ ἀγγλοῦ Ζωολόγου HADDON, παρ' ἐν τῇ γένει τῶν σιλοῦρων ἢ γρομνοτῶν ἀνήκοντι ἰχθύσι (Calomystan gagata). Ἡ φωνητικὴ συσκευή καίται ἐνταῦθα, ἐν τῷ οὐ μακρῶν τῆς κεφαλῆς κειμένῳ πρώτῳ ἄρθρῳ τῆς σπονδυλικῆς στήλης, καὶ συνίσταται ἐξ ὀστέου ἐξέχοντος, ὅπερ ἀμφοτέρωθεν, ἐν εἶδει δίχα τετραμμένον κενίον, ὀβόνεται καὶ ἀπολήγει εἰς ἀκίδα. Τὸ ὄστω τοῦτο κινεῖται μεταξὺ δύο ἐπίσης ὀδοντωτῶς ἐντομῶν ἐχόντων ὀστέων ἐλασμάτων, καὶ ἐν ἐκάστῃ καμπῇ ἐπὶ τῆς ἀρθρικῆς ταύτης ἐπιφανείας παράγει ὀδὸν τρισμαῖον.

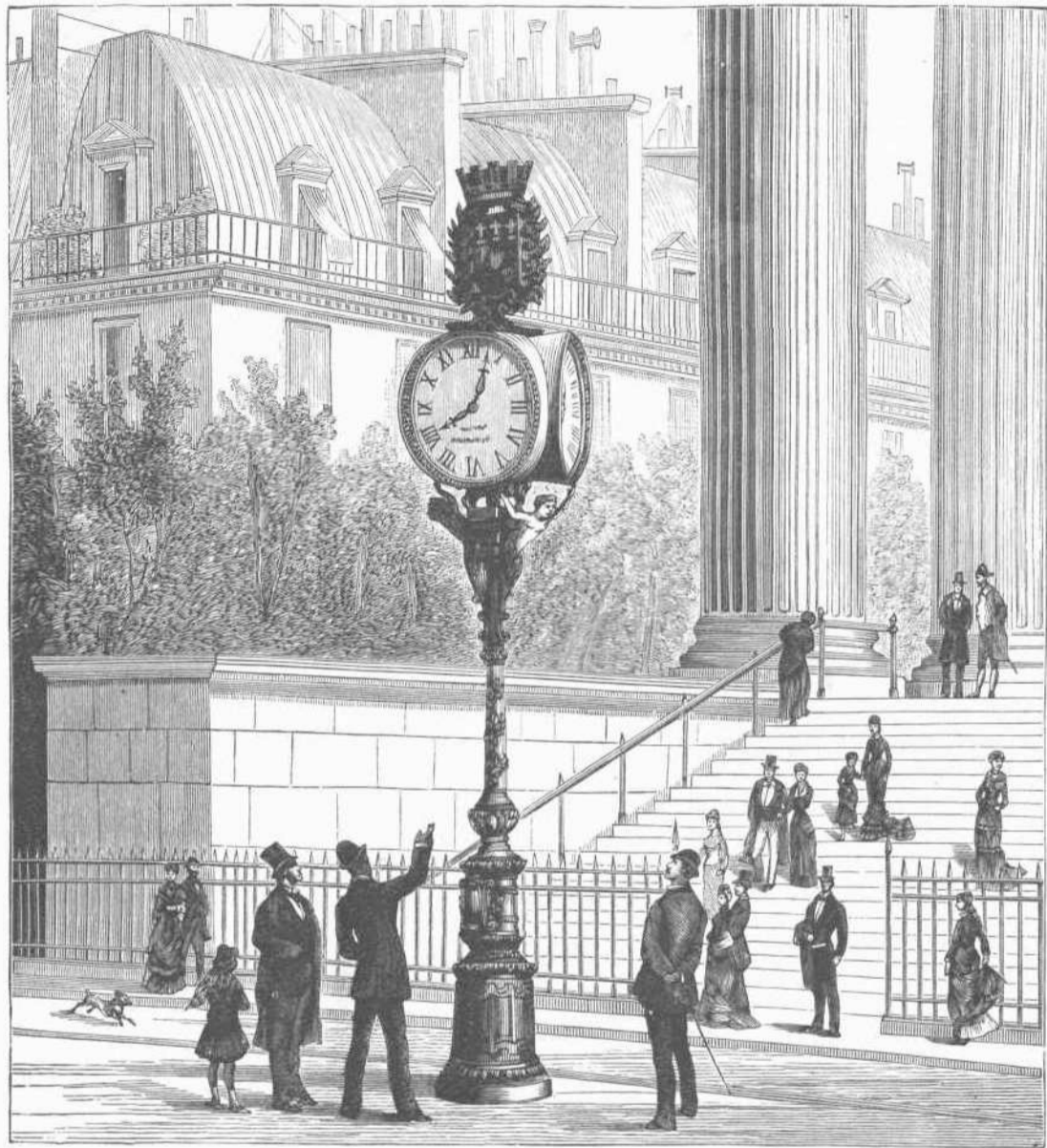
Συριστὰ καὶ αὐλητὰ ἐν τῇ ὑπὸ τὰ ὕδατα ὀρχήστρᾳ, εἶναι αἱ ἀφῆαι αἱ θαυροπόδες (Cobitis fossilis), ἧς τινες πολλαχοῦ ποδὸν πρὶν ἢ εἰτε τεθῶσιν εἰς ἕρπονι τὰ θαλαμῶα ἰχθυοτροφεῖα, ὡς ἀεροκίπους ἐθεώρου, διατηρούντας αὐτὰς ἐν μεγάλοις ἀμφορέσιον. Αὐταὶ ἐκβάλλουσι ἐκτὸς κορυφουμένου τόνου, προσερχόμενον ἐκ κατὰ μεζῶνας ποσότητος ἐξωθουμένου ἀέρος, ἀρκετὰ συγγάνης καὶ ὀφθαλμῶ συγγεματοῦς φωνάς. Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ὡς ὁ Ἀθίναιος, ὁ Πασανίας, ὁ Κλέαρχος καὶ ἄλλοι,

διηγούνται περί θηρασιών των ποταμών της Αρκαδίας Ιχθύων, ὅτινες ὡς αἱ κίχλας συρίττουσι, καὶ πιθανῶς ὑπὸ τούτους ἔνοοσι τὰς ἡμετέρας ἀφύας (gobius, aphyia Λιν.), ὧν συγγενεῖς εἰνε αἱ κοιλαὶ καὶ γνωσταὶ ἀθερίναι, σμαρίδες (atherina, smarar vulgaris). Παρὰ τοῖς Ιχθύσι τούτοις, σύμπασι ὁ ἐντερικὸς σωλήν ἔχει τὴν ἰκανότητά να ἐνεργῇ καὶ ὡς ἀναπνευστικὸν ὄργανον, τοῦντεῦθεν δὲ οὗτοι, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνέρχονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἵνα ἐξάψασι εἰσπνεύσασιν μεζόνος ἀέρος ποσότητα. Οἱ μηχανοευθέτες τόνου παράγονται ἐνταῦθα διὰ τῆς εἰσπνοῆς ἢ καὶ διὰ τῆς ἐξώσεως τοῦ ἐν τῷ ἐντέρω ὑπάρχοντος ἀέρος, οὕτως ὡς καὶ ἐνταῦθα οὐδεμία ὄρθη ἀναλογία πρόκειται πρὸς τοὺς ἐκ τοῦ στήθους ἐξαγομῶν τόνους τῶν τελειότερων ζώων.

Ἐξέστιν ὁμοίως ἡμῖν εἰπεῖν, ὅτι τοιαύτη τις συμφωνία, θὰ προῦπρχε παρὰ Ιχθύσι τῶν, ἐκ τῶν ὁμοιογενειῶν τῶν κυπρίνων, σιλούρων καὶ ἐγγυλῶν ἢ ἀμμοδουτῶν, ὅτινες ἅπαντες τῇ μεγάλῃ ἐκείνῃ συνομοσταξίᾳ ἀνήκουσι, ἥσπερ τὰ μέλη διακρίνονται διὰ τινος ἀνοικτοῦ ἀγωγοῦ, κοινουμένου μετὰ τῆς νευστικῆς κύσεως καὶ τοῦ οἰσοφάγου. Ὁ γάλλος φυσιοδίφης Valenciennes ἐν πεποιθήσει ἐπίστευσε, ὅτι τόνου τινές, οἷους ἐκθάλλουσι αἱ τρίγλαι, οἱ λάθρακες, οἱ κυπρίνοι καὶ ἔτεροι Ιχθύες τῶν ἡλυκῶν ὑδάτων, ὅταν ταράσσωμεν τὸ ὕδωρ ἐν ᾧ εὐρίσκονται, προέρχονται ἐκ πνοῦν ἀέρος ἐξωθουμένου ἐκ τῆς νευστικῆς κύσεως εἰς τὸν οἰσοφάγον. Τοῦτου ὄρθου ὄντος, ἔχομεν καὶ παρὰ τοῖς Ιχθύσι εἶδος μετρίων σθηθικῶν τόνων, διότι ἡ νευστικὴ κύσις τῶν Ιχθύων, εἶνε οἰονεὶ τὸ ἔμβρονον ἢ ὁ πνευμονικὸς θλακτὸς τῶν τελειότερων σπονδυλωτῶν, ἂν καὶ αὕτη τὸ γε νῦν, λίαν ἀτελῶς συντελεῖ εἰς τὴν ἐπαλλαγὴν τῶν ἀέριων, κρύων ἀναπνευστικῶν ὀργάνων ὄντων τῶν θραγγίων.

Οὐδαμῶς συμβαίνει ταῦτο παρὰ τοῖς τὰ μάλα φθινοῖς Ιχθύσι ἐκ τῶν ὁμοιογενειῶν τῶν τριγλῶν καὶ σκιανοειδῶν, διότι ἐνταῦθα ἡ νευστικὴ κύσις, οὐδὲλλως συγκοινωνεῖ τῷ οἰσοφάγῳ καὶ τῷ στόματι. Τοῦντεῦθεν τόνου ὁ Dufosse, σὺν τούτῳ δὲ καὶ ἄλλοι κατακρίθησαν, ἀθεώρησε παρ' αὐτοῖς τὴν ἐντεταμένην νευστικὴν κύσιν, ὡς εἶδος ἡλείου, καὶ ἐνόμισεν ὅτι οἱ τόνου παράγονται ἐκ τῶν παλμῶν μῶνονων τινῶν, ὅγλον ὅτι, ἐξ ὅλων ἰσορροπῶν τῶν παραγωγῆς τόνων ἐν τῷ ζῳικῷ βασίλειῳ. Ἐν τοσούτῳ ὁ MOREAU παρετήρησε, ὅτι ἅπαντες σχεδὸν οἱ Ιχθύες, οἱ ὡς καλοὶ ἀοῖδοι ἐγνωσμένοι, ἐν τῇ ποικίλῃ παραρτήματι καὶ ἀντιβαλάμους ἐχούσῃ αὐτῶν νευστικῆς κύσεως, κέχτηνται μεμβρανῶδες τι διάφραγμα, ὅπερ ἐν εἶδει τομπάνου ἐγκαρσίως ἐν τοῖς ἔνδον αὐτῆς ἐντείνεται καὶ διατέμνει

αὐτὴν εἰς δύο τμήματα, ὧν τὸ μὲν ἰσχυροῖς μῶσι περιτείνεται, τὸ δὲ εἶνε ὄλιως αὐτῶν ἀπληλαγμένον. Ἐντεῦθεν συνεπέρανεν ὁ MOREAU, σὺν αὐτῷ δὲ καὶ ὁ PAGENSTECHE, ὅτι τὸ ἐξῆδον ἔχον μεμβρανῶδες τοῦτο τῶν ἰσχυρῶν πᾶσαι ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς νευστικῆς κύσεως κυμάνσεις, ὅπταν ὁ Ιχθύς ἐκφυσῇ τὸν ἀέρα ἀπὸ τοῦ ἐνδὸς τμήματος τῆς κύσεως καὶ ἐκφυσῇ εἰς τὸ ἔτερον, καθὼς καὶ ὁ ἀνθρώπος δύναται τρόπον τινά, ἔχων ἀπάσαι τὰς ἐξόδους τοῦ ἀέρος κεκλεισμένας, νὰ παραγάγῃ ἐσωτερικῶς τὴν τοῦ κίκυρος κραυγὴν, ὅπερ κατορθοῦται διὰ τῆς εἰσβολῆς τοῦ ἀέρος ἐκ τῆς κοιλότητος τοῦ στόματος εἰς τοὺς πνεύμονας, καὶ ἐντεῦθεν πάλιν εἰς τὸ

Εἰκὼν Α'.
ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ.

στόμα. Διὰ τῆς πίεσεως ταύτης καὶ μετακινήσεως τοῦ ἀέρος ἐν τῇ νευστικῇ κύσει μεταβάλλεται φυσικῶς καὶ τὸ εἰδικὸν θῆρος τοῦ Ιχθύος καὶ ἐκκινεῖται τὸ κέντρον τοῦ θάρους αὐτοῦ, ἐκ τούτου δὲ ἐξέρχεται, διὰ τὴν οἱ τόνου συνοδεύονται ὑπὸ φαιδρῶν καὶ χαριέντων ἀλμάτων ἐν τῷ ὕδατι. — Εἶνε τὰ χορευτικὰ ἄσματα τῆς εὐδαίμονος ἐποχῆς τῶν ἐρώτων. — Παλλαχοῦ δὲ ἐνταῦθα πάλαντοι συγχρόνως οἱ μῶνοι, ἐνίοτε καὶ μόνου οἱ τόνου παλμοὶ παράγουσι τοὺς τόνους, ὡς π. χ. εὐρὸν ὁ LAUDOIS ἐν τῷ σκορπιῷ τῆς Βαλτικῆς, ὅπερ σπερεῖται νευστικῆς κύσεως, καὶ παρ' ᾧ ἀδιαικίως ἠκούσθησαν οἱ παλμοὶ τῶν μῶνων. — Ὅτι δὲ ἐπομένως ἡμᾶς ἐπὶ μᾶλλον ἐκπλήσσει, εἶνε οὐχὶ ἡ ὀξύτης καὶ ἡ πολλαπλότης τῶν διαφόρων καὶ ἐστ' ὅτε ἐκ σημαντικῆς θαυτήτης

προερχομένων, μέχρι δὲ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς θλακῆς ἐξικουμένων ἡχητικῶν ἐκδηλώσεων τῶν Ιχθύων, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ ποικιλία τοῦ τρόπου τῆς παραγωγῆς, ἥτις πολὺ μεζίων εἶνε, ἢ ὅσον ἐν τῇ θραγγίᾳ ταύτῃ σκιαγραφεῖται διαγράφη. Ἐν ᾧ ἅπαντα τὰ τελειότερα σπονδυλωτὰ μόνον σθηθικὸς τόνους παράγουσι, οἱ Ιχθύες τιθεῖσιν εἰς κίνησιν ποικιλώτατα ὄργανα, ἵνα ἐν τῷ δέυτερον καὶ ἰσχυρότερον ἀντηχοῦντι στοιχείῳ πλήρη ὄργανον συμπληρώσωσι. Παρ' αὐτοῖς εὐρίσκωμεν αὐλητάς, φερμιζοντάς, λυριστάς, κίθαροῦς, τομπανιστάς, κίκκυρας, τέττιγας, γρόλλους, ἐνὶ λόγῳ, ἅπαντα τὰ εἶδη τῶν μουσουργῶν. Οἱ ἐνταῦθα δὲ μηχανοευθέτες Ὡρικοί Ιχθύες, ἀναμφίβολως περιτάσαι μικρὰν τινα μερίδα μόνον τῶν πράγματι φωνῆ πεπρωκισμένων Ιχθύων, ἴσως δὲ μάλιστα ἐπιτραπήσεται ἡμῖν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἐν τῷ εὐνοϊκῷ στοιχείῳ, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἅπαντες οἱ Ιχθύες, ὅταν σφοδρῶς ἐρεθισθῶσι, μετὰ τῶν ἑταίρων αὐτῶν διὰ προαιρετικῶς παραγεμισθῶν κυμάνσεων τοῦ ὕδατος συνεννοῦνται, ἡμεῖς ὁμοίως δὲν δυνάμεθα ν' ἀκούσωμεν αὐτῶν, καθότι λίαν ἀσθενεῖς οὖσαι, δὲν δύναται νὰ ἐκίχθῳσι μέχρι τοῦ ἀέρος. Ἐν τῷ ὁμοίως τῶν χρυσταλλίνων στοῶν καὶ τῶν διαφανῶν θλίων τῶν ἀνακτόρων τοῦ ἐνοσιγαίου Ποσειδῶνος, πιθανὸν νὰ ἴδωμεν ὑπὸ τῶν ἔνδον ζώντων Ιχθύων αἰώνια μελωδία καὶ ὕμνοι, καὶ ὅτι ἡμῖν τοῖς ἐξῶ τῆς αὐτῆς ταύτης εὐρισκομένους σιγῶν κόσμος καὶ ἄφρονος χώρα φαίνεται, εἶνε πιθανῶς πολὺ ἡχοῦ καὶ ἐναρμόνιος κλύδων τόνου, οὐδέποτε ἡρῶν, αἰωνία μουσικὴ συμφωνία, ἥς ἡ εἰσοδος ἀπαγορεύεται τοῖς ξένους, ὑπὸ τῆς ῥομφαίας τοῦ ἀρχαγγέλου!

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ.

(Μετὰ εἰκόνων, ὄρα σελ. 181.)

Γνωστὸν εἶναι ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Κάρολος Ε'. παραιτηθεὶς τοῦ θρόνου καὶ ἀποσυρθεὶς εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Ἰούστου ἠσολοῖτο μὲ τὴν κατασκευὴν μηχανῶν ὀρολογίων. Ὁ σκοπὸς του καὶ ἡ ἐπιθυμία του ἦτο νὰ κατορθώσῃ, ὅλα τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ του κρεμάμενα ὀρολόγια νὰ συμφωνῶσι μέχρι λεπτοῦ. Ἀλλὰ μὲ ὅλας τὰς προσπάθειάς του ὁ αὐτοκράτωρ ἐκείνος δὲν ἠδύννησεν νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐλύθη μόλις κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν καὶ σήμερον ἐν ὅλαις σχεδὸν ταῖς πόλεσι τὰ δημόσια ὀρολόγια συμβαδίζουσι ἀκριβέστατα. Πρὸ πολλοῦ ἤδη ἠσθάνετο ὁ κόσμος τὴν ἀνάγκην ἀστρονομικῶς ῥυθμισμένων ὀρολογίων. καὶ αἱ Βρυξέλλαι

ἦσαν ἡ πρώτη πόλις ἥτις ἐρρόθυμσε τὰ δημόσια αὐτῆς ὀρολόγια διὰ τοῦ ἀστεροσκοπείου. Τὸ παράδειγμα ἐμμήθησαν οἱ Παρίσιοι. Ἐπὶ ὅλων τῶν πλατειῶν, ἐν ὅλαις ταῖς λεωφόροις, ἐν ταῖς κεντρικωτέραις ὁδοῖς ἐστηθῆσαν διαπάνη τοῦ δήμου ὀρολόγια, τὰ ὅποια συμφωνοῦσιν ὅλα μέχρι δευτερολέπτου.

Τὸ πρακτικὸν τοῦτο μέτρον ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ὀρολογίων, καὶ σήμερον ὑφίσταται ἑταιρία, ἥτις ἀντὶ ἐλαχίστης ἀντιμισθίας (ὁ λεπτῶν τοῦ φράγκου κατ' ἑκάστην) διατηρεῖ πάντα τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ ὀρολόγια σύμφωνα πρὸς τὸν ἀστρονομικὸν χρόνον, καὶ τοῦτο διὰ σωλήνων. Ὁ μηχανισμὸς, δι' οὗ τοῦτο κατορθοῦται, εἶνε ἀπλοῦστατος. Ἐν τῷ κεντρικῷ σταθμῷ ὑπάρχει τὸ ὑπὸ τοῦ ἀστεροσκοπείου κανονιζόμενον ὀρολόγιον. Πρὸς μετὰδοσιν τοῦ χρόνου εἰς τὰς μυριάδας τῶν ἐν Παρίσιῳ δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ὀρολογίων, συνδέονται ταῦτα πρὸς τὸ κεντρικὸν ὀρολόγιον διὰ συστήματος σωλήνων. Ἐν τῷ κεντρικῷ σταθμῷ ἀτμοκίνητος μηχανὴ πιεζίει ἀέρα ἐν μεγάλῃ ἀποθήκῃ ὑπὸ κεντρικῶν μέτρων. Ἐντεῦθεν δὲ ὁ πέντε ἀτμοσφαιρῶν πίεσιν ἔχων ἀρῆ μεταβαίνει εἰς ἑτέραν ἀποθήκην, ὅπου διατηρεῖται εἰς πίεσιν 3/4 ἀτμοσφαιρας. Ἡ ἀποθήκη αὕτη συνδέεται μετὰ τοῦ μεταδοτικοῦ ὀρολογίου (εἰκὼν 2). Οἱ δεῖκται αὐτοῦ ἐπενεργοῦσι διὰ τροχῶν καὶ μοχλῶν ἐπὶ μικρᾷ κλειδῷ, ἢν στρέφουσιν ἐν ἀρχῇ ἐκάστου λεπτοῦ τῆς ὥρας ἐπὶ εἰκοσι δευτερολέπτα. Ἐν καιρῷ τῶν εἰκοσι τούτων δευτερολέπτων μεταβαίνει ὁ πεπιεσμένος ἀρῆ διὰ τῶν σωλήνων I καὶ N εἰς τοὺς διαφόρους διοχετευτικούς σωλήνας τῆς πόλεως. Μετὰ εἰκοσι δευτερολέπτα κλείει ἡ μικρὰ κλειδὸς τὴν συγκοινωνίαν μετὰ τῶν σωλήνων I καὶ N καὶ ἀνοίγει τὴν μετὰ τῶν σωλήνων I καὶ K, ἐξ ὧν ἐκρέει ὁ περιττὸς ἀρῆ. Ὅστω μένει ἡ κλειδὸς ἀνοικτὴ ἐπὶ 40 δευτερολέπτα, μετ' οὗ συγκοινωνοῦσι πάλιν οἱ σωλήνες I καὶ N, καὶ οἱ σωλήνες τῆς πόλεως λαμβάνουσιν ἐπὶ 20 δευτερολέπτα ἀτμοσφαιρικὴν πίεσιν 3/4 ἀτμοσφαιρας.

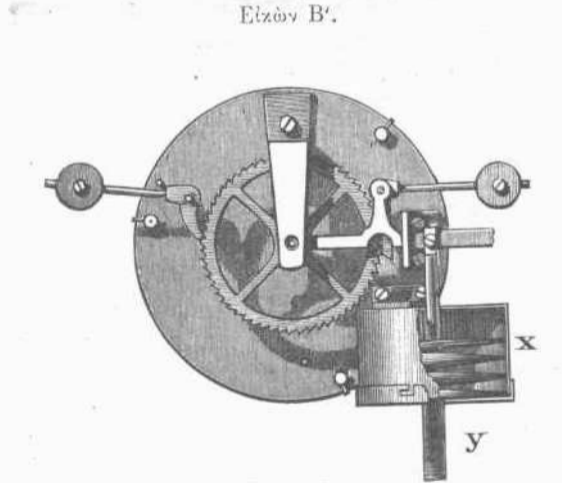
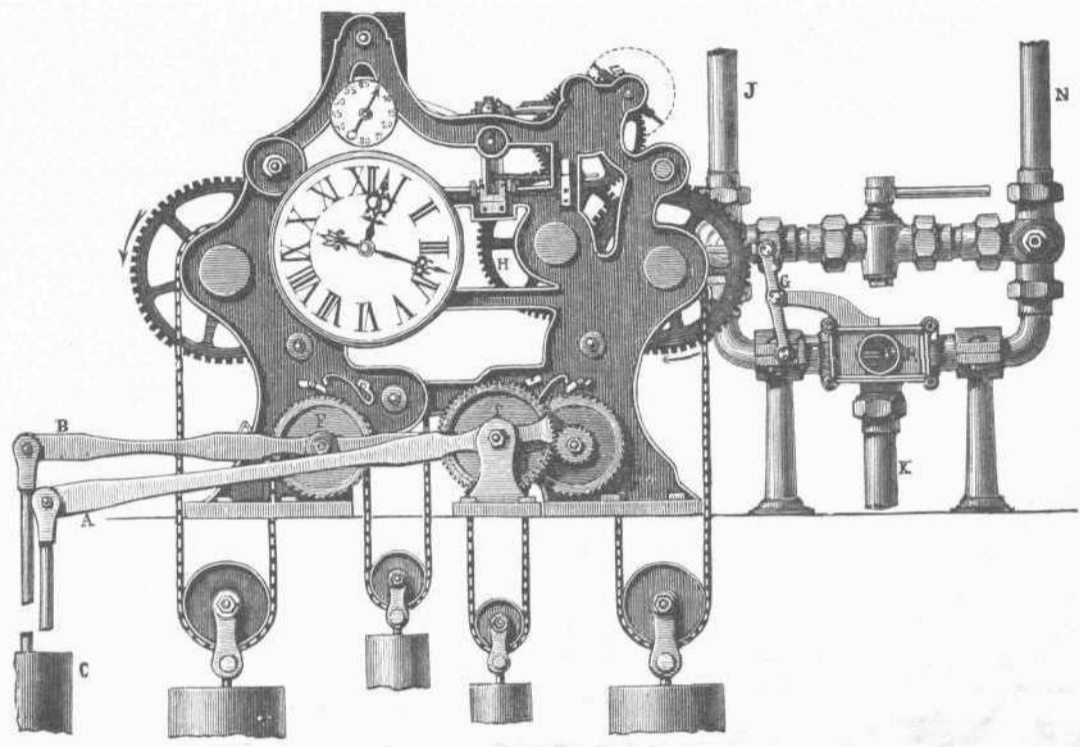
Τὰ δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ ὀρολόγια δὲν ἔχουσιν ἴδιον μηχανισμόν, ἀλλὰ μόνον μικρὰν φύσαν X (εἰκὼν 3), εἰς τὴν ὅποια ἐπὶ 20 δευτερολέπτα εἰσδύει ὁ ἀρῆ διὰ τοῦ σωλήνος γ. Ὁ εἰς τὴν φύσαν προσηρμοσμένος μοχλὸς ἐπενεργεῖ ἐπὶ τροχῷ ἔχοντι 60 ὀδόντας καὶ στρέφει αὐτὸν περὶ ἓνα ὀδόντα. Ὁ τροχὸς συνδέεται μετὰ τοῦ δείκτη, ὅστις ἀνὰ πᾶν λεπτὸν ἀθροῦμενος προχωρεῖ.

Διὰ τοῦ συστήματος τούτου τὰ ἐν Παρίσιῳ ὀρολόγια οὐ μόνον ἀκριβῶς συμβαδίζουσιν ἀλλὰ καὶ χορδίσματος οὐδὲλλως γρηζοῦσιν. Οἱ κυριώτεροι σωλήνες εἶνε σιδηροὶ καὶ ἔχουσιν διάμετρον 2,7 ἑκατοστομ. Οἱ δευτερευόντες σωλήνες εἶνε μολύβδινου καὶ ἔχουσιν διάμετρον 1,5 ἑκατοστομ., τέλος δὲ οἱ ἐν τοῖς διαδρόμοις τῶν οἰκιῶν καὶ τοῖς δημοτικῶν σωληνίσκοι δὲν ἔχουσιν διάμετρον ἢ 0,3 ἑκάτα. Τὸ μακρότερον πάντων ἀπὸ τοῦ κεντρικοῦ ὀρολογίου κείμενον ὀρολόγιον ἐν Παρίσιῳ εὐρίσκειται εἰς ἀπόστασιν τριῶν μιλίων. Μέχρι τοῦδε τοῦ συστήματος τούτου τῶν πνευμα-

τικῶν ὀρολογίων ἐν Παρίσιῳ ἀπαδείχθη πρακτικώτατον τὸ μόνον δυσάρεστον εἶναι ὅτι ἐνίοτε ἢ ἐκροή τοῦ ἀέρος εἰς τοὺς μακροὺς σωλήνας φέρει διατάραξιν τινα, ἥτις ὁμοίως θέλει ὄρθῃ ἄμα ὡς στηθῆ ἐν ἐκάστῳ τμήματι ἐν τοῦλάχιστον κεντρικῶν ὀρολογίων.

Η ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.
ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ.

(Ἔλεος.)
Ἀφῆνης ἀπέναντί μου εἶδον τὸ ὕψηλόν ἀνάστημα τοῦ Κόμπου κύπτοντος πρὸς τινα τῶν

Εἰκὼν Γ'.
ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ.

συμπαικτῶν μου, οὗτος δ' ἀμέσως ὕψωσε τὴν σάλπιγγά του καὶ ἐξήγαγε τὸσον δέυτονον πνοὴν ὅλως ἄσχετον πρὸς τὴν μελωδίαν, ὅστε κατέπνιξε τοὺς ἡχοὺς τῶν ἄλλων ὀργάνων. Ἡ ταραχὴ παρεστεινοῦ καίτοι ἡ Συνείδησις ἐπανειλημμένως ἐδακτυλοδείκναι τὸν χωρίον ὅπερ ἔπρεπε νὰ παιγθῇ μαλακῶς. Ἡμεῖς ἅπαντες προσεβλήμεθα ἐκπληκτοὶ τὸν συμπαικτὴν ἡμῶν, ὁ δὲ Διδάσκαλος ἔστειλε πρὸς αὐτὸν τὴν Αἰδῶ, ὄρχον γυναικᾶ κελκίμενην τὴν κεφαλὴν ἔχουσαν. Ὁ Κόμπος ἀπεχώρησε καὶ ἡ δούτονος μουσικὴ εἰσέγχεσεν, ὁ δὲ ποιήσας αὐτὴν ἔπεισε χαμαί, τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους κρόπτον, καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐγερθῇ ἔως οὗ ἤλθεν ἡ Τόλμη καὶ ἡ Συγγνώμη καὶ ἐβοήθησαν αὐτὸν ν' ἀναλάβῃ τὴν θέσιν του. Ἐγὼ ἐκεκτόμην κατ' ἐαυτὴν πῶσον μωρὸς ἦτο ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος νὰ ποιῇ τοσαύτην

ταραχὴν καὶ νὰ καθιστᾷ ἐαυτὸν τῶσον γελοῖον, ἐγὼ οὐδέποτε θὰ ἔπραττον τοιοῦτόν τι, ὅτ' αἰφνης σκοτεινὴ σκία ἔπεσαν ἐπὶ τῆς σελίδος μου, καὶ ἐγείρασα τὸ βλέμμα συνήνητα τοὺς ὑπερηφάνους ὑψαλμοὺς τοῦ Κόμπου ἐπ' ἐμὲ ἐστηλωμένους. Ὁ Φίλος ἀνέκραξε "Πρόσεχε", ἐγὼ ὁμοίως, ὑπερευχαριστήμενη ὅτι ἐτόγγχον τῆς προσοχῆς τῶσον εὐμόρφου Κυρίου περιεφρόνητα τὰς νοουθετήσεως του καὶ ἀπήνησα εἰς τοῦ Κόμπου τοὺς χαριετισμούς. Προσβλέψασα πάλιν εἰς τὴν μουσικὴν μου εὐρὸν τὴν Συνείδησιν δακτυλοδείκτουσαν χωρίον ὅπερ εἶχον παραλείψει τὴν στιγμήν ἐκείνην. Ἐξηκολούθησα παίζουσα καὶ προσέβητον ἐξ ἴδιον τῶσα τερατεῖατα καὶ τῶσα περιστροφάρα, ὡστε ἡ Κολακεία προσεβήουσα ἐστέναν ἐν εἰς τὸ οὖς μου "Πῶσον ὠραία παίζεις!"

"Ναί" προσέβητον ὁ Κόμπος "Δὲν ἐνόωθ διατὶ νὰ μείνης ἐδῶ ἐν τῇ ὀπίσω σειρᾷ μετὰ μέρους τῶσον εὐκόλου ἐνθ' μουσικαὶ πολλῶν χεῖρονες κἀθῆναι ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ καὶ ἔχουσιν ἐν τῇ μουσικῇ των ὄλην τὴν μελωδίαν."
Ἡ δὲ Ματαιότης εἶπε "Ποίησον ἀπόπειραν νὰ παίξῃς τὸ μέρος αὐτῶν".
Ὁ Οἰηματίας ἀπεφάνθη ὅτι ἐγὼ θὰ τὸ ἐπαίξω πολλὸ καλλίτερον ἢ αὐτοί.

Ὅστω παροτρυνθεῖσα, προανέκρουσα καὶ ἐπειράθην νὰ ἀναποδώσω τὴν μουσικὴν τῶν πρώτων τετραχόρων, σκληροὶ ὅμοι καὶ ὄσχαρες μετ' οὐ πολλὸ ἐξεπέμνοντο τόνου ἐκ τοῦ ὀργάνου μου. Αἱ δούτονας κατ' ἀρχὴν μ' ἐτάραξαν καὶ ἐστράφην νὰ ζητήσω τὴν βητήνην μου, πρὶν ὅμοιως τὴν εὐρὸν ὁ Κόμπος μοὶ παρουσίασε τεμάχιον ἐξαγαθὸν αὐτὸ ἐκ τοῦ θυλακίου του, καὶ τῶσον ὁμοίως πρὸς τὴν ἐμὴν ὅστε δὲν παρετήρησα τὰς ἐπ' αὐτῆς μικρὰς λέξεις "Ὁ Κόμπος ὅστις πιθὴκίσει". — Ἡ "Ταπεινοφροσύνη" κἀτωθεν, ἐν μεγάλῳις γράμμασι, συνήνησε τὸ βλέμμα μου, ὅστε οὐδὲν κακὸν ὑποπτεύθη. Ἐτρέψα τὸ τῶσον μου καὶ ἐξηκολούθησα παίζουσα φρικώδεις δούτονας.

Οἱ συνάδελφοί μου μὲ προσέβητον ἐκθαμβοί. "Ἰδὲ πῶς σὲ θαυμάζουσιν" ἐμθύρουν ὁ Οἰηματίας.

Τὸ φῶς τῆς πρωίας εἶχεν ἤδη ἀποχωρήσει καὶ φῶς ὀδόντος ἡλίου ἐφώτιζε τὴν μουσικὴν μου, ἐγὼ ἔπαίξον τραγυτέρων καὶ θορυβωδέστερον ἐπὶ τοῦ ὀργάνου μου, ἕκαστος σχεδὸν ἦχος ἦτο ἐσφαλμένος, εἰρημένη ὅμοι εἰς τὰς δούτονας δὲν ἐφριττον πλέον ἐπ' αὐταῖς καὶ ἐπειρώμην, ἂν καὶ ματαίως, ν' ἀποδῶσω τὰ σημεῖα ἄπερ ἐποίει ἡ Συνείδησις, διαμαρτυρουμένη κατ' ἐκάστης γραμμῆς. Ὁ Φίλος μὴ ὀνηθεῖς πλέον νὰ ὑπομένη ταῦτα κατέλασεν ἐπὶ τέλους τὴν χεῖρα μου καὶ θὰ μὲ ἠνάγκασε νὰ παύσω, ἀλλ' ὁ Κόμπος ἐκάλεσε τὸν ἀδελφόν του Θυμόν, ὅστις κῶλας ἀνοθεν τοῦ ὄμου μου ἔγρυσεν. "Πάταξον αὐτόν".

Καὶ τοιοῦτον ἔδωκα τῷ Φίλῳ πλήγημα ὅστε προσέκοψεν, ἀλλ' ἐγὼ ἀφέισα αὐτόν, ἐξηκολούθησα τὴν μουσικὴν μου.
Ἡ χορδὴ τῆς Ἀγάπης ἐκόπη ἀλλ' ὁ Κόμπος ἀμέσως μ' ἐφωτίσεν μετ' ἄλλην καλουμένην Αὐτῆ, ἣν δεξιῶς συνέδεσε μετὰ τοῦ

κοπέντος τεμαχίου και η Φιλαυτία αυτη κα-
πέλαθε την αρχικην θέσιν της 'Αγάπης.

Μέχρι τούδε τουλάχιστον έπαιζον εν χρόνῳ,
έχουσα έστραμμένον το πρόσωπόν μου προς τόν
Διδάσκαλον· τώρα όμως ο Κύριος είπεν ότι θε-
θαίως θα ήδυνάμην να τηρήσω μόνη τόν χρόνον
και με περιστρέψεν ούτως, ώστε έδεικνυσον τά
νώτα μου εις τόν Διδάσκαλον.

“Οποία ή έκπληξις μου ίδουσης άπέναντί μου
άβλιον μικρόν κυφόν, δόλιον έγοντα και άπεχθές
πρόσωπον κρούοντα τόν χρόνον διά μελανής
ράβδου επιγραφισμένης “δέλεαρ”.

“Είνε ο Πειρασμός” ανέκραζαν οι άλλοι
μουσικοί· άλλ' εγώ δέν τους ήκουσα και είπάμην
την χρόνῳ εν ατύχῳ έκρουε ούτως εγένετο συνεχώς
ταχύτερος και όμως ήμην ήναγκασμένη να προ-
βαίνω μετ' αυτού. ‘Ησθάνομην δέ τόν μυελόν
μου περιστρεφόμενον, ένθ' επλήρουν τόν άέρα
λυγμών και στόνον εν τού όργάνου μου.

Ισχυρότερος και ταχύτερος εγένετο ο φρι-
κώδης σκοπός· τόσο, ώστε επί τέλους έκπέτη
μία χορδή και έπειτα άλλη. Πίστις, Δικαιο-
σύνη, Φιλαυτία και επί τέλους 'Ελπίς...

Μετά ταυτα ο κρότος αίφνης εσίγησε και δε'
έπασα χαμάζι ζαλιμένη ή 'Αθλιότης ανεφάνη
επί τού προσώπου μου, τού δε 'Απελισμού ή
μακρά οστάτης χειρ ήτο τεταμμένη και εζήτει
τό τετραχόρδον μου “Δός μοι· τούτο” λέγουσα
θραγγαλιώς “δέν δύνασαι πλέον να παιήσης
χρήσιν αυτόν είνε συντετριμμένον”.

“Ρίγος ήσθάνθη διερχόμενον με, πριν όμως
ο 'Απελισμός δυνηθή να εφάψηται τού συντε-
θλασμένου όργάνου λευκή μαλακή χειρ κατέ-
λαθεν αυτό και της Μετανοίας ή γλυκεία φωνή
ελάλησεν “Οχι· τίρησε αυτό και έλθε μετ' έμού
και της αδελφής μου Προσευχής προς τόν Δι-
δάσκαλον, έκαιτος θέλει σοι τό έπισκευάσει”.

“Αλλ' είνε συντετριμμένον, προσέθεσα κλαί-
ουσα, ούτ' είνε δυνατόν να έπισκευασθ ή ποτε” —
“Ουδέν είνε αδύνατον εις αυτόν”, είπεν ή Εύ-
σέβεια.

‘Η Τόλμη και ή 'Ισχύς με άνήγειραν,
καίτοι δέ ο 'Απελισμός και ή σύζυγος αυτού
έπειρῶντο έτι να με σύρσει προς τά ύπισω, ήδυ-
νήθη να προδῶ μέχρι τού Διδασκάλου. ‘Ο
Οϊκτος ήτο εκ δεξιῶν του· αυτός δέ εφαινετο
πολύ λυπημένος, ένταυτη όμως τόσο ευμένης
και προσφιλῆς, ώστε, αναλασθῶσα θάρρος, έδειξα
αυτῷ τού συντετριμμένου άμορφόν μου τετραχόρδον.

Πόσον ταχέως τό έπισκευάσει και εταίνε νέας
χορδές Πίστις, 'Ελπίς, 'Αγάπης και Δι-
καισύνης! “Αλλο τεμάχιον Ταπεινοφρο-
σύνης και εδῶθη και περιστοιχισμένη υπό λαμ-
πράς συνοδίας καλών 'Αποφάσεων έπέστρεψα
ταπεινή εις τήν θέσιν μου.

‘Ο Φίλος μ' εδεξιῶθη θερμῶς και ή ευγενής
Συγγνώμη συνήνωσε τάς χειρας ήμῶν. “Επειτα
στρέψασα τό πρόσωπόν μου προς τόν μέγαν Δι-
δάσκαλον, εζηκούουθα μετά προσοχῆς τό μέγα
τεμάχιον τού “Βίου”.

“Εδάκρουα ίδουσα τά σκοτεινά σημεία της
Συνειδήσεως επί της μουσικής κατά τάς τελευ-
ταίας σελίδας και τάκάθαρτα σημεία τού άντει-
χειρος τού Κύριου, όπου μοι είχε στρέψει τά
φύλλα.

“Ηδη ο ήλιος είχε δύσει· τόσο, ο' ήτο θαθῶ
τό ακότος, ώστε δυσκόλως ήδυνάμην να βλέπω
τήν μουσικήν μου. Αί χορδαί μου επί μάλλον
εξαλαφρῶντο τό δέ μέρος μου εγένετο δυσκολώ-
τερον. ‘Η μουσική ήτο τώρα τεταυμένη εν
τόνῳ ύφέσεως, θραδεία και λυπηρά. ‘Ο δέ
Φίλος ίδῶν πόσον συχνάκις ήτο σημειωμένον ότι
έδει να παιήθη μετά της ψήκτρας της λύπης,
με προσέβλεπεν έλεῶν με.

Πενθιμωτέρα επί μάλλον εγένετο ή μελωδία,

τόσον οστ' ήλγησα τήν καρδίαν· ο άμειλικτος
Πόνος και τό Καθήκον εφύλακτον έκαστέρω-
θέν μου, όπως μή παραλείψω ούδ' ένα τόνον.

“Αλλά κατ' άξίαν έτυχον τοιούτων” είπον
καθ' έναντην διατείνουσα τούς οφθαλμούς μου
όπως αναγνώσω τάς δυσκόλους γραμμάς εν τῷ
ακότι· αν δ' ή Συνειδήσις δέν έκρουεν άπαύστως
τόν χρόνον, θ' άπεπλανώμην τού χωρίου μου
και θά έπαυον παιήουσα.

Τώρα, προχωρούσης της εσπέρας, ή σελήνη
της ηλικίας ήρξαστο ύψομένη ήδυνάμην κάλλιον
να βλέπω τά μουσικά σημεία, ή δέ μελωδία
εγένετο ολιγώτερον πένθιμος. Καθ' ήν στιγμήν
έμελλον να στρέψω σελίδα, εστην και έρριψα
θλέμμα προς τά όπισω. Πόσον μελανά και
δύσκολα εφαινετο τά φύλλα άπερ είχον διέλθει.
‘Επσεθώρησα έτι μάλλον οπισθοδρομούσα τάς
σελίδας άπάσας τάς επιγραφισμένας “Παρελθόν”
και τόσο άπεπλανήθηην σκοπεύομένη περι αυτών,
οστ' έληγαμόνη να παιήω χωρίον ολόκληρον
και επαναρξάμενη, εϋρον τό σημεϊον της συνει-
δήσεως πάλη επί τού θιθίλου μου. —

Μετά ταυτα έπαιξα κάλλιον. ‘Η Αύτάρ-
κεια εκάθεσθη πλησίον μου· ή σελήνη διέχεσε
τό φως της επί της μουσικής μου· καίτοι δέ
ήμην κεκμηκυία και θεσθαυμένη, άσασαι αι
ώραίαι μελωδίαί δε είχον ακούσει διαρκούντας
τού θαυμασίου τούτου τεμαχίου “ο θιος” επα-
νήρχοντο εις τήν μνήμην μου και εθώπευον τήν
καρδίαν μου διά καταπραυντικῶν επιδράσεων.

“Οτε δέ επληρίαζον προς τό τέλος, είδον ότι
ο μέγας διδάσκαλος είχε γράψει δι' έμέ μονω-
δίαν. ‘Η Αύταπάρνησις με συνεθώλευσε να
τήν άφῆρω εις τόν Φίλον, οστις έπαιξε κάλλιον
έμού, άλλ' αυτός δέν ήθέλησε να μ' άφαιρέσῃ
αυτήν· ο διδάσκαλος ευρησθημένος προσμει-
δίασα, ή δέ Τόλμη μ' εθούθησε· ένω δ' έπαιζον
τήν μονοδίαν ή Μετριοφροσύνη μοι έστρεψε
τό φύλλον.

‘Η όρχήστρα σύμπασα ήεροατο τού όργάνου
μου, όπερ ήκουετ' ολίγον ο σκοπός εεπληρωτό,
τά πρόσωπα των μουσικών ωχρίων λαθμαίως
ώς αν έμελλον να εκλείψωσι· τό πρόσωπον τού
διδασκάλου εγένετο φαιανόν ως ο ήλιος, ή δέ
μουσική εζωγχοῦτο, πληρετέρω και φαιρότερω
των ήχων καθισταμένην.

Αίφνης, συνήχθησε μεγαλοπρεπῶς δαιμο-
νίας και εδῶγον γινομένης, ήν ουδέποτε εν τῷ
βίῳ μου ήκουσα, ή όρχήστρα εσίγησεν . . .
. . . εγώ δέ
έκπληκτος τού ύπνου εγερωθείσα, έπέσθην ότι
ήτο όνειρον.

ΠΟΗΣΙΣ.

Ο ΠΟΘΟΣ ΜΟΥ.

‘Ελληνοπούλα κ' εγώ κλεισμένη
μέσ' τό σχολείο τόσο καιρό
τούς αδελφούς μου θέλω θλιμμένη
έκει να πλέκουν ούδας χορῶ!

Θέλω να τρέψω κ' εγώ μαζή τους
εις τό λαγγάδι, εις τό θουνό,
και να πετάξῃ με τήν ψυχή τους
και ή ψυχή μου στόν ουρανό!

Θέλω ν' άρπάξω και εγώ στή χέρι
“Ενα τουφέκι, ένα σπαθί,
με τού έλθρου μας τ' άμαρ' άσκήρι
‘Ελληνοπούλα να μετρηθῃ.

Θέλω ν' άφῆρω ποιά τήν 'Αθήνα
και να πετάξω στή δούλη τῆ,
θέλω τά άγια χρώματα έκείνα
να χαίρεταις με τήν αυγή.

Θέλω τ' άγελήθῃ μου να κολλήσῃ
ο' έλληνοπούλα σαλλά' αδελφῆ,
θέλω ελευθερη κ' αυτή να ζήσῃ
ή με τήν μάνα της να ταφῆ.

Θέλω να πνεύσω τού Μάρτη άγέρι
θέλω . . . δέν ξερω πως να τό 'πω,
μόν' ή καρδιά μου καλά τό ξερεί . . .
άχ! τήν πατριά μου άγαπῶ!

Δημ. Κόκκας.

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ.

Είν' αίνιγμα αιώνιον και άλυτον ή Πλάσις,
Βιβλίον ακατάληπτον, μυστηριώδες φράσις·
Αυτήν προδίδει φαιανός τό φέγγος της ήμέρας,
Αυτή προσμειδῆ ήμίν εις στέλλοντας άστέρας·
Τήν βλέπομεν άστράπτουσαν εις τ' όμμα των
άνθρώων,

Αυτήν κηρύττει θυελλῶν ο κρότος φρικαλέων·
Αυτήν θρονεῖ ο μακρημῶς των λυσοσῶδων κυμάτων
Και οί κρατήρες των θουνῶν με δῶν' ηρόνημάτά
των.

Ζῆ' αυτη εν τῷ Σύμπαντι, τ' όποιον άγνωσόμεν,
Κ' εν τῷ μικρῷ τῷ κάλλιῳ, έν νοηλωῶς πατούμεν·
Εις τήν χαράν τήν βλέπομεν, εις λύπας, εις
φροντίδας·

Φόβους παρέχει τῷ κακῷ, και τῷ καλῷ έλπίδας.
Ουδέις ποτε εν τοῖς βιητοῖς με ὄλην τήν σοφίαν
θά εῖρη τού αίνιγματος αυτού τήν σημασίαν·
Και ο θεός αν ήθελε τό αίνιγμα να λύσῃ,
‘Ανθρωπον δέν θα εῖρισσεν, οπως τό έννοήσῃ.
(Κατά τό γερμανικόν.)

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΟΡΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ.

(Μετά εικόνας, 6ρα σελ. 185.)

Είναι περίεργον διά τόν γνωρίζοντα τήν
ιστορίαν των προγόνων μας όταν περιηγήται ἦδη
τήν 'Ελλάδα και θέλῃ, πῶς σήμερον τά πράγ-
ματα ήλλαζαν.

Αί κόραι των αρχαίων προγόνων μας, ως
φυσικά της χώρας νύμφαι, ελευθέρως ήσκούοντο
ού μόνον περι τά γράμματα και τήν μουσικήν,
άλλ' ελάμβανον μέρος και εις πάσας τάς ασκή-
σεις δε έποῦον οί νέοι, χορόν, άλμα, δίσκον,
δρόμον. Τά, εκ των ὧν οὐκ άνευ, γυμνάσματα
ταυτα των νέων, ήσαν κοινά και ταύταις γυμνά-
σματα. ‘Ροδόχοι και εὔρωσται, πλήρεις ζωῆς
και ήγισίας, αι μεν 'Αθίθιδες σωματικῶς άσκού-
μεναι ελοῦοντο εις τά διαυγή ύδατα τού αρχαίου
‘Ηριδανού και εις τήν Κόλλου λεγομένην πῆραν
υπό τόν 'Υμητόν, αι δε Σπαρτιάδες κόραι
εις τά τού Εὔρωτα, οὔτω δέ νους ήγίης εν σώ-
ματι διά της άσκήσεως καθισταμένην ήγει, ανε-
δεικνυε τήν αρχαίαν μητέρα, τήν μητέρα τήν
έλληνίδα, τάς μητέρας ού μόνον των Μαραθι-
νομάχων αλλά και έκείνας, αῖτινες άνέστρεπον
τούς Περικλείς, τούς Σωκράτας τούς Πλάτωνα
τούς Θεμιστοκλείς και τήν μεγάλην έκείνην
χορείαν των ενδόξων και άθανάτων της 'Ελλάδος
άνδρων· ίσως δέν θα είχομεν Σωκράτην ει μή
είχομεν Φαινάρητην, οὔδε Πλάτωνα ει μή είχομεν
τήν Πυρακτυόνην. Αυτός δέ ο μέγας της άρ-
χαιότητος ήθικολόγος Σωκράτης έλεγε ότι πολυ
της σοφίας αυτού ὤφειλε τῇ 'Ασπασίᾳ.

Μόνον ή άγωγή των αρχαίων άνδεικνυε τήν
μητέρα έκείνην, ήτις έθετε πρώτη τόν λίθον εν
τῇ θύρα τού ναοῦ, όπως αποθάγη ο προδότης
υιός Παιουανίας, ήτις πρό της πατρίδος εγνωρίζε
να προτιμῆ να ἴδῃ τόν υιόν επί της άσπίδος,
και οὐχι τούτον, άνευ έκείνης επιστρέφοντα.

“Η τάν ή επί τάν
λόγιον ένδοξόν, λόγιον άθανάτον, λόγιον, όπερ
οὐδαμῶ τού κόσμου μέχρι της σήμερον μετά

τοιούτου στόμου και άνοποκρίτου παρηχίας
μήτηρ ήδυνήθη ν' αναφωνήσῃ, ως ή ένδοξος και
άθανάτος έκείνη μήτηρ, ήτις ίδουσα τήν άσπίδα
εις τόν υιόν, ὠδήγει αυτόν εις τάς στρατιωτικῶς
των Σπαρτιατῶν φάλαγγας. Οὔδεις δέ θέλει
είπῃ ότι έλειπεν απ' αυτης τό προς τόν υιόν
της φίλτρον. οὐχι, άλλ' εγνωρίζεν, δημοσίᾳ εν
Σπάρτη άσκηθείσα, ότι ὑπεράνω της άγάπης
τού υιού και της οικουγενείας, ὑπάρχει τι ετερον
αγιώτερον και πολυτιμώτερον — ή Πατρίς. Αί
Δωρικαί δέ ίδιως πύλεις ήσαν αι τήν σωμα-
τικῆν άσκησιν περι πολλοῦ ποιούμεναι· δε ένθυ-
μηθῶσι οί αναγνώσται ήμῶν τάς Φαινουμερίας
των αρχαίων Σπαρτιατῶν, αῖτινες, ως εκ τού
ένόηματος, τού σκοπεύομενου συμφώνως προς τάς
άπαιτήσεις των φυσικών τού σώματος κινήσεων,
μικρόν προς τά πλάγια των μηρών εσοχισμένου,
εφερον τό όνομα τούτο· δε ένθυμηθῶσι, λέγομεν,
εις όποια άθλα· και εις όποιας δημοσίας άσκή-
σεις καθυπεβάλλοντο υπό των παιδαγωγῶν ή
παιδοτριβῶν της αρχαιότητος, εν τῇ κλασική
έκείνη χῶρᾳ τού Λυκούργου.

Και όμως ή σεμνότης και ήθική των γυναι-
κῶν της αρχαίας 'Ελλάδος και ή προς τούς
συζύγους πίστις αυτών, ήτο εις πάντας γνωστή·
άρκει να ένθυμηθῇ τις τήν εν μέσω των μνη-
στήρων νήβουσαν συνετην Πηνελόπην, όπως
δικαιώσῃ τούς λόγους ήμῶν.

Τοιαυτα δε γυμνάσματα 'Ελληνίδων κορών
της αρχαιότητος, παρίστανι ή εικόνα. ‘Αφελής
και μετά χάριτος, οίαν μόνον ο' Αττικῶς ὀργανῶς
παρέχει, κρατείται από τούς σγονιῶν γυμναζο-
μένη ή 'Ελληνίς κόρη, έτέρας ίδουσης αυτή
τήν αρχήν της φορέας, άλλη ὄπισω αυτης ρίπτει
σφαίραν άνταταμμένης τάς χειρας έχουσα όπως
και πάλιν δεχθῆ αυτην εις τάς χειρας αυτης,
έτεροι δέ κόραι θεῶνται κρινουσαι, αι μεν τάς
κινήσεις της τήν σφαίραν ρίπτουσης, αι δε τάς
της από τούς σγονιῶν κρατουμένης. Πρῶ αυτών
δέ κείται ή λύρα και ο άμφορεύς, ὠραϊον σύμ-
θλον τού διπλοῦ καθήκοντος των νεανίδων, ήτοι
της εκπαίδεσεως, της μετά της οικιακής φρον-
τίδος και οικονομίας συντηρομένης.

Και τίς σοι έδωκε τήν έντολήν ταύτην;
ήρώτησεν ή οικοδόσπινα σοβαρώς. Τι μάς εν-
διαφέρουσι ξένα ὑπόθεσις;
— Τότε, απήντησεν ή ὑπερέτρια, παρεξηγησα
φαινεται τήν έντολήν· ένόμιμα ήτι τό κόσμημα
ήτο δι' ὄψας.

— Δι' έμέ; είπεν ή Κασσάνδρα ὀργίλω·
και τίς άλλος, εκτός τού συζύγου μου, έχει τό
δικαίωμα να μοι προσφέρῃ ὄβρα; ‘Ο 'Ιουστι-
νιανός θέλων να μοι δωρήσῃ τί, δέν έχει άνάγκη
κρίτου προσώπου. Είπέ λοιπόν άπρακα-
λύπτως τίς σοι τό έδωκεν, ή ποῦ τό εῖρας, ή
ποῦ τό . . .

Αυτήρηως παρετήρει τήν ὑπερέτριαν· όταν
όμως είδεν ότι ή Μαρία οὔτε χροιάν ήλλαξεν
οὔτε τό θέλημα της άπέστρεψεν, ήρξαστο ή Κασ-
σάνδρα σκεπτομένη, και τήν διάταξε να αποθέσῃ
τό κόσμημα επί της τραπέζης και να μεταθῆ
εις τήν εργασίαν της.

— Σοί είπον, προσέθηκεν άκόμη, να φρον-
τίσῃς περι άγορας ὀρνίθων και ὄων· ὥστε ἄμα
έλθῃ ο κύριος ήγαινε διά να μη θραδῶνης πολύ.
‘Ο 'Ιουστινιανός εισήλθη, και τό θέλημα του
άμέσως έπασεν επί τού επί της τραπέζης και
μένο κομψίματος. ‘Απάνται αυτού ἴστατο ή
Κασσάνδρα· εν τῷ προσώπῳ αυτης άπιστοῦτο
άκρα γαλήνη και ὑποταγή εις τήν θέλησιν του.
‘Αλλά και τό πρόσωπον τού συζύγου οὔδε ἔγνος
δυσπιστίας ή ὑπορίας ενέφαινε.

— Ένωῶ, είπεν ο 'Ιουστινιανός μετά τινας
στιγμάς, τό πλοῦσιον τούτου κόσμημα είναι πα-
ρίς, ήν ο δόλος μάς στήνει. Ζητοῦν να σέ δω-
ροδοκήσουν, ίσως δέ να δωροδοκήσουν και έμέ.
Γνωρίζεις πῶς εισήλθη τό πράγμα τούτο εις τήν
οίκίαν μας;

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΣΑΒΕΛΛΩΝ.

Διήγημα ιστορικόν.
(Συνέχεια και τέλος.)

‘Η επελθούσα ήμέρα ξεδιώξε τόν ὑπερέτην
από της ξένης αἰλῆς, ένθα διάφοροι τόν ήπειλουν
κίνδυνον· εν τοσούτῳ όμως πριν ή αποχωρήσῃ
της Μαρίας, συναρῶντες μετ' αυτης δευτέραν
συνέντευξιν διά τήν εσπέραν εν ασφαλετέρα τού
κῆπου γωνία. ‘Απαρτήρητος καθόρθωσαν ο
πονηρός κατάσκοπος να εζέλη τῆς οικίας, και
διά άτραπῶν να επιστρέψῃ πάλιν εις τό μέγαρον,
όπου καλῶς εγνωρίζεν ότι ο κύριός του μετ'
άναπομονησίας περιέμενεν αυτόν.

‘Η ελαφρόνους ὑπερέτρια τού 'Ιουστινιανοῦ
είχε δελεασθῆ παρά τού κομψῷ νεανίῳ, οστις
εις τά ὄμματα αυτης τῆ εφάνῃ περιβεβλημένος
τό γόητρον τού μνηστήρος. Μείνωσα μόνη εν
τῷ δωματίῳ της, εζήγησε τό κόσμημα και μετά
πολλῆς τό παρετήρει εὐχαριστήσεως. Πόσον
επιθῶμεν να τό εκράται δι' εαυτήν! Ταλαντευ-
θείσα επί τινα καιρόν άπεφάσισε να τό δείξῃ
τῇ θύρα τού ναοῦ, όπως αποθάγη ο προδότης
υιός Παιουανίας, ήτις πρό της πατρίδος εγνωρίζε
να προτιμῆ να ἴδῃ τόν υιόν επί της άσπίδος,
και οὐχι τούτον, άνευ έκείνης επιστρέφοντα.

“Η τάν ή επί τάν
λόγιον ένδοξόν, λόγιον άθανάτον, λόγιον, όπερ
οὐδαμῶ τού κόσμου μέχρι της σήμερον μετά

πολύ εδίστασα, περιερχομένη τό δωμάτιον, κρα-
τούσα εις χειρας τό κόσμημα επί τῇ ελπίδι ότι
ή Κασσάνδρα παρατηρούσα αυτό, ήθελε τῆ διευ-
κολύνει τήν άποστολήν της. Τέλος ή εὐειδής
γυνή, εφεύρασα τήν κεφαλήν, είδε τό άπαστράπτον
κόσμημα.

— Ποῦ εῖρας τούτο; ήρώτησε τήν ὑπερέ-
τριαν της· τόσο πολυτελές κόσμημα εις χει-
ράς σου!

— “Ω! Κυρία, απήντησεν ή Μαρία, έντρέ-
πομαι να σάς είπω ποῦ τό εῖρον· άλλ' έχω
έντολήν να σάς τό δείξω· και να σάς ερωτήσω,
έάν σάς άρέσκει οὔτως, ή έάν θέλετε να διορ-
θῶθῃ κάπως.

— Καί τίς σοι έδωκε τήν έντολήν ταύτην;
ήρώτησεν ή οικοδόσπινα σοβαρώς. Τι μάς εν-
διαφέρουσι ξένα ὑπόθεσις;
— Τότε, απήντησεν ή ὑπερέτρια, παρεξηγησα
φαινεται τήν έντολήν· ένόμιμα ήτι τό κόσμημα
ήτο δι' ὄψας.

— Δι' έμέ; είπεν ή Κασσάνδρα ὀργίλω·
και τίς άλλος, εκτός τού συζύγου μου, έχει τό
δικαίωμα να μοι προσφέρῃ ὄβρα; ‘Ο 'Ιουστι-
νιανός θέλων να μοι δωρήσῃ τί, δέν έχει άνάγκη
κρίτου προσώπου. Είπέ λοιπόν άπρακα-
λύπτως τίς σοι τό έδωκεν, ή ποῦ τό εῖρας, ή
ποῦ τό . . .

Αυτήρηως παρετήρει τήν ὑπερέτριαν· όταν
όμως είδεν ότι ή Μαρία οὔτε χροιάν ήλλαξεν
οὔτε τό θέλημα της άπέστρεψεν, ήρξαστο ή Κασ-
σάνδρα σκεπτομένη, και τήν διάταξε να αποθέσῃ
τό κόσμημα επί της τραπέζης και να μεταθῆ
εις τήν εργασίαν της.

— Σοί είπον, προσέθηκεν άκόμη, να φρον-
τίσῃς περι άγορας ὀρνίθων και ὄων· ὥστε ἄμα
έλθῃ ο κύριος ήγαινε διά να μη θραδῶνης πολύ.
‘Ο 'Ιουστινιανός εισήλθη, και τό θέλημα του
άμέσως έπασεν επί τού επί της τραπέζης και
μένο κομψίματος. ‘Απάνται αυτού ἴστατο ή
Κασσάνδρα· εν τῷ προσώπῳ αυτης άπιστοῦτο
άκρα γαλήνη και ὑποταγή εις τήν θέλησιν του.
‘Αλλά και τό πρόσωπον τού συζύγου οὔδε ἔγνος
δυσπιστίας ή ὑπορίας ενέφαινε.

— Ένωῶ, είπεν ο 'Ιουστινιανός μετά τινας
στιγμάς, τό πλοῦσιον τούτου κόσμημα είναι πα-
ρίς, ήν ο δόλος μάς στήνει. Ζητοῦν να σέ δω-
ροδοκήσουν, ίσως δέ να δωροδοκήσουν και έμέ.
Γνωρίζεις πῶς εισήλθη τό πράγμα τούτο εις τήν
οίκίαν μας;

— “Ω! Κυρία, απήντησεν ή Μαρία, έντρέ-
πομαι να σάς είπω ποῦ τό εῖρον· άλλ' έχω
έντολήν να σάς τό δείξω· και να σάς ερωτήσω,
έάν σάς άρέσκει οὔτως, ή έάν θέλετε να διορ-
θῶθῃ κάπως.

— Καί τίς σοι έδωκε τήν έντολήν ταύτην;
ήρώτησεν ή οικοδόσπινα σοβαρώς. Τι μάς εν-
διαφέρουσι ξένα ὑπόθεσις;
— Τότε, απήντησεν ή ὑπερέτρια, παρεξηγησα
φαινεται τήν έντολήν· ένόμιμα ήτι τό κόσμημα
ήτο δι' ὄψας.

— Δι' έμέ; είπεν ή Κασσάνδρα ὀργίλω·
και τίς άλλος, εκτός τού συζύγου μου, έχει τό
δικαίωμα να μοι προσφέρῃ ὄβρα; ‘Ο 'Ιουστι-
νιανός θέλων να μοι δωρήσῃ τί, δέν έχει άνάγκη
κρίτου προσώπου. Είπέ λοιπόν άπρακα-
λύπτως τίς σοι τό έδωκεν, ή ποῦ τό εῖρας, ή
ποῦ τό . . .

Αυτήρηως παρετήρει τήν ὑπερέτριαν· όταν
όμως είδεν ότι ή Μαρία οὔτε χροιάν ήλλαξεν
οὔτε τό θέλημα της άπέστρεψεν, ήρξαστο ή Κασ-
σάνδρα σκεπτομένη, και τήν διάταξε να αποθέσῃ
τό κόσμημα επί της τραπέζης και να μεταθῆ
εις τήν εργασίαν της.

— Σοί είπον, προσέθηκεν άκόμη, να φρον-
τίσῃς περι άγορας ὀρνίθων και ὄων· ὥστε ἄμα
έλθῃ ο κύριος ήγαινε διά να μη θραδῶνης πολύ.
‘Ο 'Ιουστινιανός εισήλθη, και τό θέλημα του
άμέσως έπασεν επί τού επί της τραπέζης και
μένο κομψίματος. ‘Απάνται αυτού ἴστατο ή
Κασσάνδρα· εν τῷ προσώπῳ αυτης άπιστοῦτο
άκρα γαλήνη και ὑποταγή εις τήν θέλησιν του.
‘Αλλά και τό πρόσωπον τού συζύγου οὔδε ἔγνος
δυσπιστίας ή ὑπορίας ενέφαινε.

— Ένωῶ, είπεν ο 'Ιουστινιανός μετά τινας
στιγμάς, τό πλοῦσιον τούτου κόσμημα είναι πα-
ρίς, ήν ο δόλος μάς στήνει. Ζητοῦν να σέ δω-
ροδοκήσουν, ίσως δέ να δωροδοκήσουν και έμέ.
Γνωρίζεις πῶς εισήλθη τό πράγμα τούτο εις τήν
οίκίαν μας;

— “Ω! Κυρία, απήντησεν ή Μαρία, έντρέ-
πομαι να σάς είπω ποῦ τό εῖρον· άλλ' έχω
έντολήν να σάς τό δείξω· και να σάς ερωτήσω,
έάν σάς άρέσκει οὔτως, ή έάν θέλετε να διορ-
θῶθῃ κάπως.

— Καί τίς σοι έδωκε τήν έντολήν ταύτην;
ήρώτησεν ή οικοδόσπινα σοβαρώς. Τι μάς εν-
διαφέρουσι ξένα ὑπόθεσις;
— Τότε, απήντησεν ή ὑπερέτρια, παρεξηγησα
φαινεται τήν έντολήν· ένόμιμα ήτι τό κόσμημα
ήτο δι' ὄψας.

— Δι' έμέ; είπεν ή Κασσάνδρα ὀργίλω·
και τίς άλλος, εκτός τού συζύγου μου, έχει τό
δικαίωμα να μοι προσφέρῃ ὄβρα; ‘Ο 'Ιουστι-
νιανός θέλων να μοι δωρήσῃ τί, δέν έχει άνάγκη
κρίτου προσώπου. Είπέ λοιπόν άπρακα-
λύπτως τίς σοι τό έδωκεν, ή ποῦ τό εῖρας, ή
ποῦ τό . . .

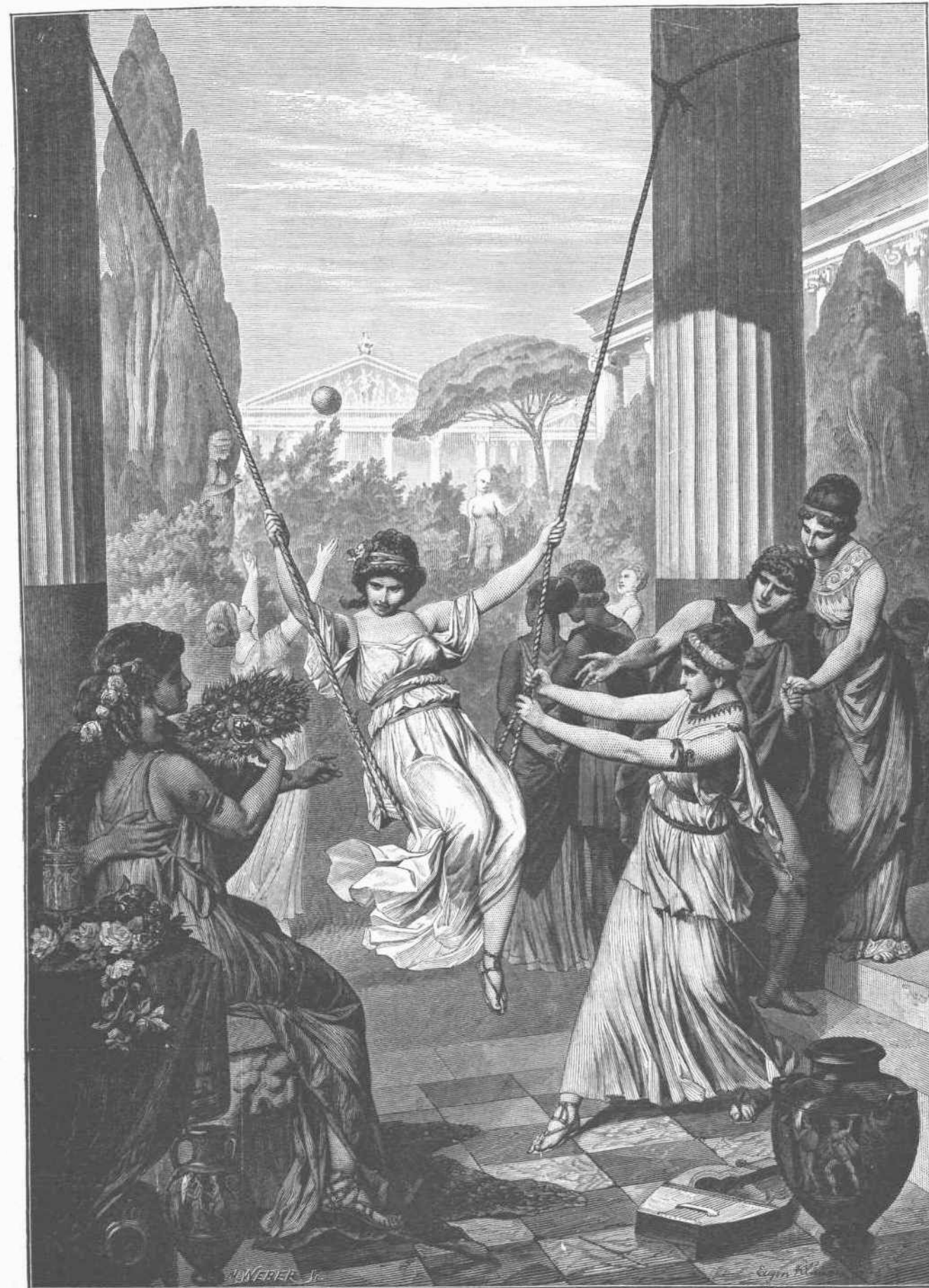
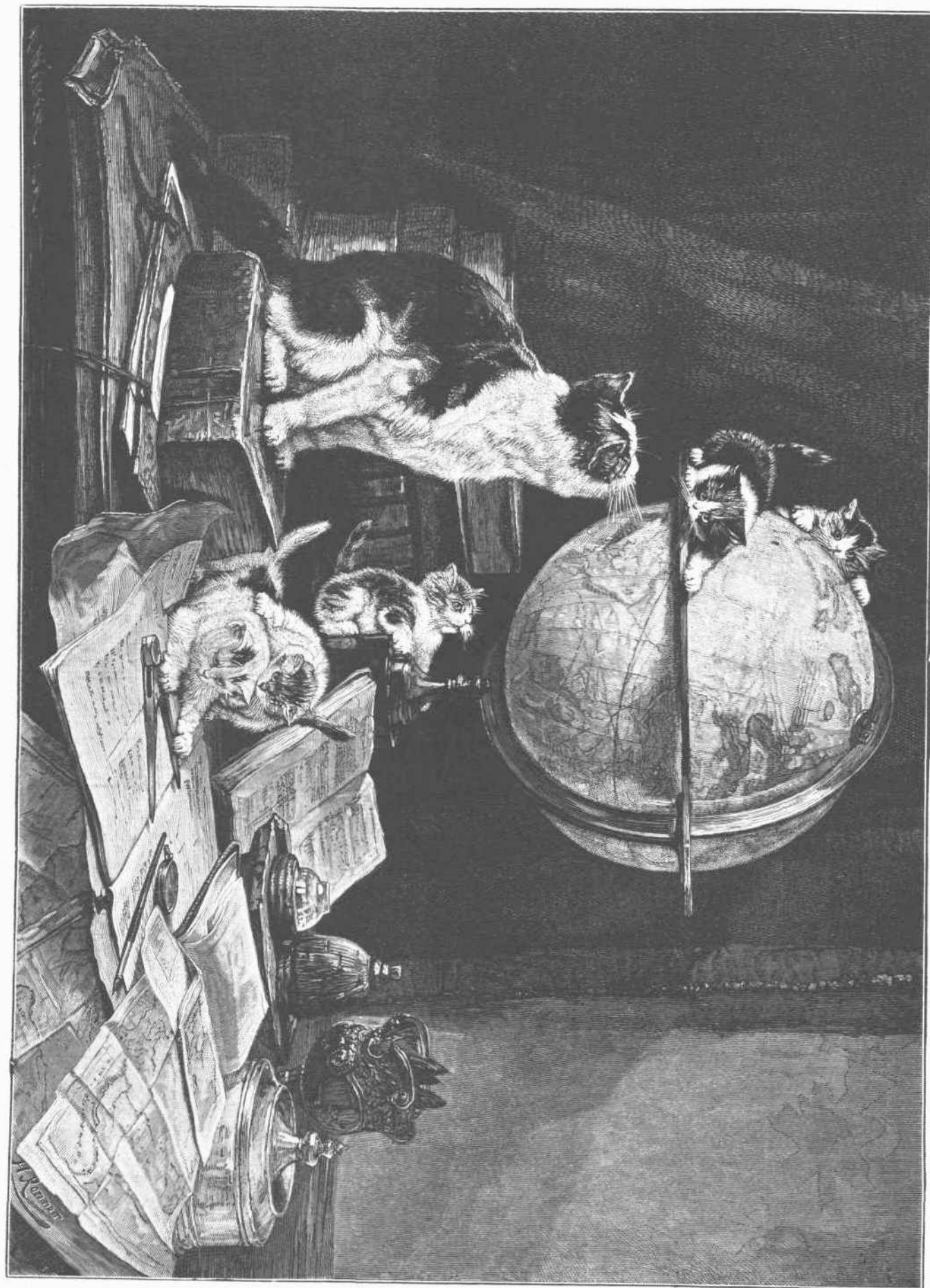
Αυτήρηως παρετήρει τήν ὑπερέτριαν· όταν
όμως είδεν ότι ή Μαρία οὔτε χροιάν ήλλαξεν
οὔτε τό θέλημα της άπέστρεψεν, ήρξαστο ή Κασ-
σάνδρα σκεπτομένη, και τήν διάταξε να αποθέσῃ
τό κόσμημα επί της τραπέζης και να μεταθῆ
εις τήν εργασίαν της.

— Σοί είπον ἦδη, εζηκούουθην ή Κασ-
σάνδρα, ότι διαίδον τόν έθρόνον της ήσχύου ήμῶν
εὐδαιμονίας· άλλᾳ δέν σοι ὀμολόγησα ότι άφ'
οὔ τόν είδον, ή εικόνα αυτού άδολαίπτως ἴπαται
ένώπιόν μου. Δέν πρέπει να σοι τό άποκρύψω
πραιτέρω· ο Σαβέλλος μοι έμπνεει συμπάθειαν
και έλεος. Τό πρόσωπόν του είναι εὐειδές· εις
τά χαρακτηριστικά αυτού τά εὐγενή εὐρίσκα-
τάιν προς διόρθωσιν, μετάνοιαν. ‘Εν ᾧ λοιπόν
ή τοιαύτη περι αυτού ιδέα με κατέχειν, ήλθε
τό πλοῦσιον, τό ήγεμονικόν αυτού ὄψρον. ‘Ενω-
ῶς ότι ή εξαγορά τού έρωτος είναι προσβολή
μεγάλη και θύρις διά τάς εὐγενούς σκεπτομένας
καρδίας. Και όμως ή προσφορά αυτη εκ μέρους
αυτού, τού διεσφαρμένου άνδρός, οὐχι μόνον
προσβλητική δέν μοι εφάνη, αλλά και κολακευ-
τική και έλκουστική. — ‘Αν εγνωρίζεις τήν γυ-
ναικείαν καρδίαν, 'Ιουστινιανέ, θα ήγνεις ότι τά
πάντα κατορθῶι παρ' αυτῆ ο κινῶν τήν συμπά-
θειαν της, και γνωρίζων να κρούσῃ τήν χορδήν
της ματαιοδοξίας της. ‘Εγώ δέν εἶμαι εκ των
συνήθων γυναικῶν, 'Ιουστινιανέ, τό γνωρίζεις·
άλλ' εἶμαι γυνή!

— Καί δι' αυτης της εξομολογήσεως τί σκο-
πεῖς; ήρώτησεν ο σύζυγος.

— Ένωῶ, ότι καθήκον σου είναι να με
προφυλάξῃς από τού έννοῦ ὄλλου και από της
ιδίας μου αδυναμίας. Τις σοι εγγυᾶται περι
τού μέλλοντος; — 'Ιουστινιανέ, άλλο τίποτε δέν
μάς μένει ή να τόν φονεύσωμεν.

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ.

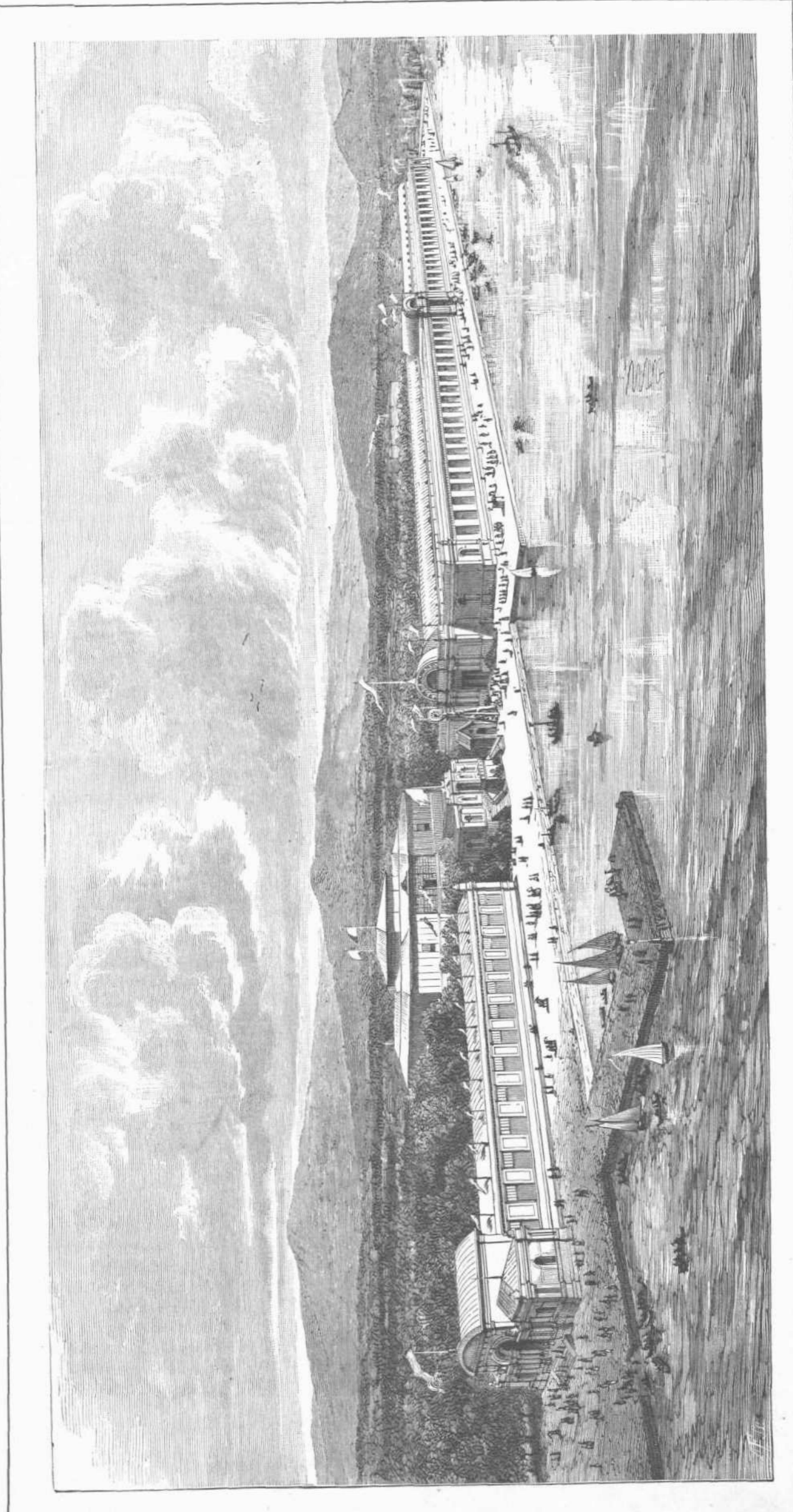

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΟΡΑΙ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ.

Νικηφόρος.
 Νὰ εἰσακούσῃς, ἄνασσα, ἠυδόκησας
 Τὸν τελευταῖον πόνον δυστυχῶς ἀνδρὸς
 Ὅστις τὸν θῆον τοῦτον ἀποχαίρετ' ἔ
 Ἐντὸς ὀλίγου.
 Ἄννα.
 Ἦθέλες, Βρουέννιε,
 Νῦν τελευταῖον νὰ μὲ ἴδῃς. Τί ζητεῖς;
 Τί θέλεις παρὰ γυναικός, ἦς τοὺς δεσμοὺς
 Τῆς φύσεως τοὺς ἱεροὺς διέρρηξας
 Ὅς ἀσθενὴ ἰσθὸν ἀράχνης; τί ζητεῖς
 Παρὰ τῆς Ἄννης, τῆς δυστήνου γυναικός;
 Νικηφόρος.
 Ὁ Ἄννα, μὴ νομίσης ὅτι ὑπερβῶ
 Ζητῶ νὰ παρατείνω τῇ συμπτῶσει σου·
 Ἡ μόνη μου ἐλπίς, ὁ μόνος πόθος μου
 Ἐν τῇ δυστάτῃ ταύτῃ τῆς ζωῆς στιγμῇ
 Εἶναι, μετανοῶν, τῆς ἁμαρτίας μου
 Ν' ἀπαλλαγῶ, καὶ καθαρὰ καὶ ἄμωμος
 Νὰ φθάσῃ ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν Οὐρανόν.
 Ἐνώπιόν σου, Ἄννα μου, ἡμάρτησα.
 Καθῆκον ἔχων, ὀριζομένης εὐδαίμονα
 Νὰ σοὶ παράσχω θῆον καὶ ἀμέριμον,
 Τῶν πάντων ἐπιλήρημον, σὲ κατέστησα
 Γυναῖκα δυστυχῆ καὶ στεναγμῶν πηγήν.
 Μὴ ἀρκεσθεῖς εἰς ὅσα μοι παρέσχες σὺ,
 Ἐζήτησα τ' ἀδύνατα, καὶ σήμερον
 Τῶν τολμηθέντων δίδω δίκην φοδερᾶν.
 Ἐνώπιόν σου ἤμαρτον, ὦ Ἄννα μου,
 Καὶ μόνον παρὰ σοῦ συγχώρησιν ζητῶ.
 Εἰρήνη.
 Μετανοοῦντα συγχωρεῖ καὶ ὁ θεὸς
 Καὶ πῶς νὰ μὴ τὸν συγχωρήσῃ ἄνθρωπος;
 Ἄννα.
 Νὰ συγχωρήσῃς ἢ ἀνίσχυρος ἐγώ;
 Καὶ τί ἰσχύω καὶ τί δύναμαι ἐγώ;
 Ἀπέναντι δικαιοσύνης ἀσπηρᾶς
 Καὶ ἡγεμόνος ἀμειλίχτου; Μητέρα μου,
 Ἄν ἦτο τοῦτο ἐν τῇ ἐξουσίᾳ μου.
 Νικηφόρος.
 Ὁ Ἄννα, Ἄννα, τὴν ζωὴν μου δὲν ζητῶ·
 Τὸ ἐγκλημά μου θέλει αὐστηρᾶν ποιήν.
 Ἀλλὰ ζητῶ τοῦ τελευταίου δρόμου μου
 Ἐν δλέμμα σου παρήγορον ἐφ' ὄψιν.
 Ζητῶ ψυχίον συμπαθείας τρυφερᾶς,
 Τῆς τελευταίας μου πορείας ὁδηγόν.
 Ἀλλὰ καὶ τοῦτο μοὶ ἀρνεῖσαι, Ἄννα μου!
 Ψυχρὸς καὶ μόνος ἄς παραδοθῶ λοιπὸν
 Εἰς τοὺς δημίους μου! ὦ! ληρμονήσατε
 Τὸν ἄνθρωπον, ὃν πειρασμὸς ἀπαίσιος
 Εἰς ἀπωλείας θάραθρον παρέσυρε·
 Ναί, ληρμονήσατε τὸν ἄθλιον ἐμέ,
 Ὅν ἡ κατὰρα τοῦ Θεοῦ ἐπρόφθασεν.
 Εἰς τὸν πατέρα μου καὶ βασιλέα μου
 Εἰπέτε, ὅτι ὁ Βρουέννιος σκληρῶς
 Μετανοήσας τῇ ζητῶ συγχώρησιν!
 (Προβαίνει πρὸς τὴν θύραν.)
 Ἄννα.
 Ὁ Νικηφόρος, στάσου! Στάσου!
 Νικηφόρος.
 Ἄφες με!
 Μὴ μὲ κρατήσης πλέον!
 Ἄννα.
 Νικηφόρος μου!
 Πῶς νὰ σ' ἀφήσω, ὅταν τῶρ ἀναχωρῶν
 Σὺ σῦρξς μετὰ σοῦ καὶ τὴν καρδίαν μου!
 Πῶς ν' σ' ἀφήσω τώρα; Ἀπεφάσιστα
 Ἀκλόνητος νὰ μείνω πλὴν τῷ αἰσθημα
 Μὲ πνίγει. Νικηφόρος, ὦ! μὴ φεύγῃς, μὴ!
 Νικηφόρος
 (ἐπανερχόμενος καὶ ἐναγκαλιζόμενος τὴν Ἄνναν).
 Ὁ Ἄννα, πῶσον βάλαζον οἱ λόγοι σου αὐτοί
 Εἰς τὴν πτωχὴν σταλάζουσι καρδίαν μου!
 Ὁ Ἄννα, πῶσον λάμπειν βίπτουν εἰς τὸ ἄγριον
 Τῆς ζωφερᾶς εἰρήνης μου σκότος! Ἄννα μου,

Μὲ θάρρος ἀντικρίζω νῦν τὸν θάνατον!
 Σὺ δίδεις νῦν σάρκα εἰς τὴν τὸλμην μου.
 Ἄννα
 (κρατοῦσα αὐτὸν σφιγκτικῶς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς).
 Δὲν θ' ἀποθάνῃς, ὄχι, Νικηφόρος μου!
 Θὰ πείσω εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρὸς! Ναί, ναί!
 Θὰ τὸν παρακαλέσω μὲ τὰ δάκρυα —
 Καὶ ἡ καλὴ καρδία του, ἡ εὐγενὴς
 Ψυχὴ του θὰ μὰς λυπηθῇ! Πῶσον καλὸς
 Εἶν' ὁ πατήρ μου καὶ γενναῖος ἡγεμόν!
 Νικηφόρος.
 Ὁ Ἄννα, δὲν θὰ κάμῃς ἄγρια πρὸς τὴν θέσιν σου
 Ἀπῶδον καὶ πρὸς τ' ὄνομά σου τὸ λαμπρὸν!
 Ἡ Κομνηνὴ, τοῦ Βρουέννιου οὐζυγος
 Δὲν θὰ ζητήσῃ ἔλεος ὡς ποταπῆ,
 Ἀδύνατος γυνή! Ὁ ἄχι! πόποτε!
 Ὅς στρατιώτης ἔζησα, τὸν κίνδυνον
 Ἀντίκρουσα ἐν μάχαις καὶ τὸν θάνατον·
 Νομίζεις ὅτι τώρα θὰ τὸν φοβηθῶ;
 Ἄννα.
 Ὁ Ἄννα, πῶσον φεῖ! ὦ! πῶσον εἶσαι ἀσπλαγχνος!
 Ὁ Ἄννα, ζῆσε, ζῆσε χάριν μου τοῦλάχιστον!
 Εἰρήνη.
 Ἡ λύπη τῆς ἀκόμῃ δὲν σὲ συγκινεῖ;
 Νικηφόρος.
 Καὶ σὺ μοι λέγεις τοῦτο; Σὺ, ἡ ἄνασσα,
 Ἡ οὐζυγος τοῦ Ἀλεξίου; Παύσατε!
 Ἡ ὦρα ἤλθε!
 Εἰρήνη.
 Στάσου!
 Ἄννα (ἐν ἀπελπισίᾳ).
 Νικηφόρος μου!
 (Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Βρουέννιος προσπαθεῖ ν' ἀποσπασθῇ
 ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς Ἄννης, ἐμφανίζεται ὁ Ἀλέξιος.)
 ΣΚΗΝΗ Δ'.
 Εἰρήνη.
 Ὁ βασιλεὺς!
 Ἀλέξιος
 (ὁρῶν τὴν συγκινητικὴν ἀκρὴν τοῦ ἀποχωρισμοῦ —
 καὶ ἴδων).
 Δοκίμασία τρομερᾶ.
 Διὰ πατρὸς καρδίαν!
 Ἄννα.
 Πάτερ! πάτερ μου!
 (Ὁ Βρουέννιος διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν.)
 Ἀλέξιος.
 Στάσου, Βρουέννιε!
 Νικηφόρος.
 Τί θέλεις, βασιλεῦ!
 Ἀλέξιος.
 Κατὰ τοῦ θρόνου καὶ τοῦ ἡγεμόνος σου
 Στασιαστῆς ἀποδειχθεῖς, τὴν αὐστηρᾶν
 Τοῦ πατροκτόνου καὶ προδότου νῦν ποιήν
 Νὰ ὑποστῇς ὀφείλεις. Ἐτοιμάσθητι!
 Νικηφόρος.
 Ἐτοιμος εἶμαι!
 Ἀλέξιος.
 Στιγμὴ ἀκόμῃ μία σοὶ παρέχεται
 Ὁμολογῶν τὸ ἐγκλημα, συγχώρησιν
 Παρὰ ἀνθρώπων νὰ ζητήσῃς καὶ Θεοῦ!
 Ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ἔνθα ἔνδοξον
 Τοῦ ἀθανάτου Κωνσταντίνου τὸ κλεινόν
 Πλανᾶται πνεῦμα, ζητήσον συγχώρησιν.
 Νικηφόρος.
 Ἐσφαλα βασιλεῦ, καὶ εἶμαι ἔτοιμος
 Τῆς πράξεώς μου τὴν ποιήν νὰ ὑποστῶ.
 Εἰρήνη
 (προσερχομένη εἰς τὸ μέσον καὶ ἀποτεινομένη
 πρὸς τὸν Ἀλέξιον).
 Ἐμνήσθης τοῦ μεγάλου θεμελιωτοῦ
 Τοῦ θρόνου σου, τοῦ Κωνσταντίνου, τοῦ κλεινοῦ
 Καὶ μακαρίου βασιλεῦς! Ὅνομα
 Ἐν ταύτῃ τῇ στιγμῇ σεπτὸν ἀνέφερες!
 Ὁ Ἄννα, μνήσθητι Ἀλέξιε, ὦ! μνήσθητι
 Αὐτοῦ καὶ ἐνθουμῶ ὅτι ὁ βασιλεὺς

Ἐκεῖνος ἐν τῷ χώρῳ τούτῳ τοὺς φρικτοὺς
 Τῆς μετανοίας ὄφεις κατατρύγοντας
 Ἡσθάνθη τὴν καρδίαν του! Ὁ ἐνθουμῶ
 Ὅτι ὁ πανσθενὴς ἐκεῖνος ἡγεμόν
 Πατήρ ὑπῆρξεν εἰς τὸ ἄκρον δυστυχῆς!
 Ἐπὶ συκοφαντῆα μαύρῃ, ποταπῇ
 Τὸν Κρίσπον, τὸν υἱὸν του κατεδίκασε,
 Καὶ εἰς ὀμίον πέλκων παρέδωκε.
 Πολλάκις ἐν τῷ θόλῳ κάθων ἡμῶν
 Τοῦ δυστυχῶς πατρὸς ἀνέγνωσας καὶ σὺ
 Ἦν ἔστησεν εἰς τὸν υἱὸν ἐπιγραφὴν,
 Δεῖγμα τῆς μετανοίας του αἰώνιον.
 Φρικτὸν μνημεῖον τῆς ἀπελπισίας του.
 Τῇ μνήμῃ τοῦ υἱοῦ μου τοῦ ἀγαπητοῦ,
 Ὅν τῇ παραφορᾷ μου ἐθυσίασα.
 Αὐτὰς τὰς λέξεις ἔχει ἡ ἐπιγραφή.
 Πατέρα δυστυχῆ, μετανοήσαντα
 Νῦν ἐνθουμῶ, Ἀλέξιε, καὶ πρόσεξε
 Τῆς μετανοίας νὰ μὴ αἰσθανθῇς
 Καὶ σὺ ποτε τὸν πόνον! Μνήσθητι αὐτοῦ!
 Ἀλέξιος.
 Ὅποιαν μοι ἀνακαλεῖς περίστασιν!
 Ἄννα.
 Εἰς τὴν καρδίαν σου, ὦ πάτερ ἔλεος
 Νὰ εἰσχωρήσῃ ἄφες! Δῶρον, ἐκ Θεοῦ
 Εἶναι ἡ ἐπιείκεια. Μακάριος
 Ὁ ἔχων νὰ τὴν ἐξασκήσῃ ἀφορμὴν.
 Τὰ χεῖλη συγχωροῦντα περισσύτερον
 Κατάρθωσαν χεῖρὸς πληττοῦσης ἀσπηρᾶς·
 Σὺ ὁ φανεῖς τωσάκις καὶ ἐπιεικῆς
 Κ' ἐν τῇ ἐπιεικίᾳ σου ἀνώτερος
 Τῶν ἡγεμόνων πάντων, σὺ ἀμειλίχτος,
 Ὁ πάτερ μου, θὰ εἶσαι τώρα; — φεῖ! ἴδὲ
 Τὴν Ἄνναν σου, τὴν κόρην σου τὴν δυστυχῆ!
 (Γονατίζει)
 Ἰδὲ με εἰς τοὺς πόδας σου! Ἰδὲ μ' ἔδω!
 Συγχώρησον, ὦ πάτερ μου, συγχώρησον! —
 Κλαίεις; ὦ ἄφες — ἄφες νῦν τὰ δάκρυα
 Αὐτὰ νὰ ῥέουν! Ἄφες τὴν συγκίνησιν
 Νὰ κατακτῆσθῃ ὅλην τὴν καρδίαν σου!
 Πάτερ, συγχώρησον αὐτῇ, συγχώρησον!
 Ἀλέξιος.
 Μὴ κλαίεις, Ἄννα μου! μὴ κλαίεις, κόρη μου!
 Ὁμὸς ποτὲ δὲν ἤμην. Πῶς θὰ δυνηθῶ
 Νὰ γείνω τώρα πρὸς τὴν κόρην μου σκληρῶς;
 Ὁ Νικηφόρος, ὁ πατήρ σὲ συγχωρεῖ.
 Εἰρήνη.
 Κ' ὁ βασιλεὺς;
 Ἀλέξιος.
 Ὁ βασιλεὺς παραχωρεῖ
 Εἰς τὸν πατέρα νῦν τὸ σκήπτρον.
 Ἄννα (πίπτει εἰς τὰ γόνατά του).
 Πάτερ μου!
 Νικηφόρος.
 Ὁ βασιλεῦ!
 Ἄννα.
 Καὶ πῶς θ' ἀναγνωρίσωμεν
 Τὴν τύσῃν σου μεγάλην ἐπιείκειαν;
 Εἰρήνη.
 Τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς δέλτους ἀναγράφουσα
 Τῆς ἱστορίας σου, καὶ παραδίδουσα
 Εἰς τὰς μελλούσας γενεάς τὸ ὄνομα
 Τοῦ Ἀλεξίου, ὡς ἐνδόξου ἄνακτος
 Κ' ὡς ἐλεημονοῦ, ἐπιεικῶς πατρὸς.
 (Εἰσέρχεται ὁ πρωτοσπαθάρχιος τοῦ Αυτοκράτορος).
 Πρωτοσπαθάρχιος.
 Οἱ Σταυροφόροι, βασιλεῦ τρισένδοξε,
 Ἄραντες τὸ στρατοπέδον των πρὸ μικροῦ
 Τὴν πρὸς τὴν Παλαιστίνην τρέπονται ὁδόν.
 Εἰρήνη.
 Καὶ πρόσθε, Ἄννα, ὡς ἀνθρώπου εὐτυχῶς!
 (Τέλος τοῦ δράματος.)
 I. II.

Η ΕΝ ΤΕΡΕΣΤΗ ΕΚΘΕΣΙ.

Η ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ ΕΚΘΕΣΙΣ.

(Μετά εἰκόνας, ἄρα σελ. 189.)

Ὁ ἐνεστώσ ἀιδὸν εἶναι ὁ ἀιδὸν τοῦ συναγωνισμοῦ καὶ τῶν ἐκθέσεων. Ἡ ἔκθεσις, ὅπως τελεῖται ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἑκατονταετηρίδι, εἶναι καὶ μὴτῆρ καὶ θυγάτηρ τοῦ συναγωνισμοῦ, μὴτῆρ μὲν διότι τὸν παράγει, τὸν γεννᾷ, θυγάτηρ δὲ, διότι συναπεῖα αὐτοῦ πραγματοποιεῖται. Ὅλαι σπεῖδὸν αἱ μεγάλα πρωτεύουσαι τοῦ κόσμου, εἶχον ἤδη τὰς ἐκθέσεις των, διεθεθεῖ καὶ ἐγχοίρους· ἀλλὰ καὶ πολλὰ δευτερεύουσαι πόλεις, καὶ μάλιστα αἱ κατ' ἐξοχὴν βιομηχανοὶ, ἐμυμήθησαν αὐτάς. Ἐξαιρέτικη ὅμως ἀκούσαστες εἶναι καὶ ἐν Τεργέστῃ τελεσθήσεται ἔκθεσις. Τὴν Τεργέστην ἐγνωρίζομεν μᾶλλον τοῦδε πόλιν κυρίως ἐμπορικῆν, λιμένα πρώτης τάξεως, ἐν ἧττον ὅμως λόγῳ πόλιν βιομηχανῶν· ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡ ἐκπληξίς ἡμῶν, καὶ αἱ περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς τοιαύτης ἐπιχειρήσεως ἀμφιβολίαί ἡμῶν.

Δεὸν ἐν τοῖσι καὶ ἡμολογήθητις ὅτι, ἡ ἐρευνετικὴ τεργεσταία ἔκθεσις, οὐδ' αὖτε καθυστερεῖ τῶν ἐκθέσεων τοῦ αἵους τῆς· ὅτι δὲ ὑπερέξει πολλῶν κατὰ τὴν κατάλληλον τοῦ τόπου τῆς ἐκθέσεως ἐξοχίαν. Ὁ ἐπιπροσβέτης τὴν Τεργέστην εἶδον θεαίως τὴν ὀρασίαν καὶ εὐρεῖαν ἐκείνην λεωφόρον, τὴν παρὰ τὴν θάλασσαν ἐκτετασμένην, τὴν χρησιμεύουσαν ὡς δευτεροτάτου περιπατοῦ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου φέρουσαν. Παρὰ τὴν κομψὴν ταύτην λεωφόρον, ἐκτείνεται κώπος θαλάσσιος εὐρύς καὶ ἥρεμος· εἰς τὸ βάθος δὲ τοῦ κόλπου τοῦτου ἀνηγέρθησαν τὰ καταστήματα τῆς ἔκθεσεως. Ἡ ἐκλογὴ τῆς θέσεως εἶναι ἐπιτυχιστάτη καὶ μεγάλην περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὴν ἐκθέσαν αὐτὴν ἐπιτροπῆν. Ἐνταῦθα ὁ χώρος ἦτο ἰκανός, διότι ἡ ὅλη ἔκθεσις μετρᾷ ἐμβαδὸν 270 χιλιάδων μέτρων, καὶ ἡ θέα αὐτῆς τῷ ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς θαλάσσης ἐρχομένῳ εἶναι ὄντως μαγευτικῆ. Ἐν εἰσιρᾷ ὄμαλῃ, καὶ κομψῆς διατεθειμένη, ἐκτείνονται τὰ διάφορα καταστήματα τῆς ἔκθεσεως, ἧτις διαρραίται εἰς τὰ ἐξῆς πέντε τμήματα· 1^{ον} τμήμα οὐρολογικῶν καὶ μεταλλευτικῶν. 2^{ον} τμήμα ἀγρονομικῶν. 3^{ον} τμήμα βιομηχανικῶν. 4^{ον} τμήμα ναυτικῶν. καὶ 5^{ον} τμήμα ποικίλων, περιέχον συλλογὰς τεχνικο-βιομηχανικάς. Τὰ πέντε ταῦτα μεγάλα τμήματα ὑποδιαιροῦνται εἰς διαφόρους τάξεις κατὰ τὰ εἶδη τῶν ἐκθεμάτων.

Περὶ τῶν ἐκθεμάτων δὲν θέλομεν ποιῆσαι λόγον, διότι ταῦτα εἶναι τὰ συνήθη ἐν ὅλαις ταῖς ἐκθέσεσι· πρωτίστως ὅμως κινεῖσι τὸ ἐνδιαφέρον τὰ ἐκθέματα τοῦ αὐстро-οὐγγρικοῦ Λόβου, τῆς μεγάλης ἀεροπολικῆς Ἐταιρίας, ἧτις ἀρχίσασα πρὸ 45 περίπου ἐτῶν τὰς ἐργασίας τῆς διὰ δύο μικρῶν ἀεροπολιῶν, κατέστη σήμερον ἀληθῆς θαλασσία δύναμις, ἔχουσα εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς στόλον ὀλόκληρον κολοσιαιῶν ἀεροπλοίων, τὰ ὅποια διασχίζοντα ὅλας τῆς ὑψηλῆς τῆς θαλάσσης, ἀνεπτύξαν καὶ ἀναπτύσσουσι τὴν συγκοινωνίαν καὶ τὸ ἐμπόριον. Ἄξια μνείας ἰδιαιτέρας εἶσι δὲ ἡμᾶς τοῦς Ἑλλήνας, τὰ ἐκθέματα τοῦ κ. Οἰκονόμου, καὶ τὰ προϊόντα τοῦ ὑποδηματοποιεῖο τοῦ κ. Χαράλ. Σαυροπούλου, Ἑλλήνων ἐκθετῶν.

Διὰ τὴν τεργεσταίαν ἔκθεσιν πολλὰ εἰδωπανήθησαν χρῆματα· μόνον ἡ κατασκευὴ τῶν διαφόρων καταστημάτων ἐκόστισε τὸ οὐκ εὐκαταφρόνητον ποσὸν τῶν 500 χιλ. φλωρινίων· ἀλλ' ἂν ἐτέρο καὶ ἡ συρρῆ τῶν ξένων, ἕνεκα τῶν ἐκτάκτων τοῦ ἐφεταμένου θέρους συμβάντων, ὑπῆρξεν ἐν Τεργέστῃ ἔκτακτος· ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἐσχάτως ἀκόμη ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως, τὰ τε πρωτεύοντα καὶ τὰ

δευτερεύοντα, ἦσαν καταληγμένα. Ὡς ἐκ τούτου ὑπάρχει ἐλπίς, ὅτι καὶ αἱ δαπάναι τῆς ἔκθεσεως θέλουσι καλυφθῆ καὶ ἡ ἀκόνη καὶ δραστηρίως ἐργασθεῖσα Ἐπιτροπὴ, θέλει ἔχει τὴν εὐχάριστον συναίσθησιν, ὅτι κατορθώσαν ἄνευ ζημίας ἔργον ἐκπολιτιστικόν, μεγάλως σπουδαίοντος.

Ἐνθαυροῦντο καὶ ὄντως βασιλικοὶ ἦσαν καὶ οἱ λόγοι, ὅς εἰπον ὁ πρό τινων ἡμερῶν τὴν ἔκθεσιν ἐπιπεφασθεῖς αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας. Ὁ δημοφιλεὴς ἡγεμῶν, ἐν τῇ πρὸς τοὺς ὑποδεξαμένους αὐτὸν προσφωνήσας του, ἐτόνισεν τὴν σπουδαίωτα τῆς ἐκθέσεως, καὶ τὴν μεγάλην σημασίαν τῆς ἐμπορικῆς πόλεως Τεργέστης, ἧτις ἀπὸ 500 ἤδη ἐτῶν ἀδιάρρηκτος διατελεῖ μετὰ τῆς Αὐστρίας συνδεμένη.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ἉΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

Δὲν εἶναι μόνον ἡ Ἑλλάς, ἧτις δίδει προσοχὴν καὶ ἐπιτρέπει τὴν ἐξέτασιν τοῦ θησαυροῦ τῆς Κορίνθου, περὶ οὗ τοσοῦτος ἐγένετο λόγος· ἀπὸ τινων ἡμερῶν μεγάλη ἐγένετο κίνησις καὶ συζητήσις ἐν Παρισίῳ περὶ τινος κεκρυμμένου θησαυροῦ. Κατὰ παράδοσιν τῶν γερτῶν ὁ θησαυρὸς τῆς Βασιλικῆς τοῦ παρὰ τοῖς Παρισίῳ ναοῦ τοῦ ἁγίου Διονυσίου ἐκρύβη ὑπὸ τῆν τῷ 1793, ὅπως μὴ γείνη λεία τῶν ἐχθρῶν. Ἐλέγετο δὲ ὅτι ἐχθρῶν του τοῦ ναοῦ, ἤγουντο ὅμως ὁ τόπος.

Τὴν ἐλπίδα τῆς ἀνευρέσεως τοῦ θησαυροῦ τοῦτου ἀνεβόχου Κυρία τις ἦτις, μέσον τῆς μαγικῆς ῥάβδου ἦν ἐκείνητος, ὡς ἔλεγε, καὶ ἧς εἶχεν ἀσφαλεῖς ἀποδείξεις, ἤθελεν ἀνακαλύψει τὸν περιλάλητον τοῦτον τοῦ ἁγίου Διονυσίου θησαυρὸν. Πλεῖστα ἔλαβον ἐπὶ τούτῳ χώρον συζητήσεως, τὸν μὲν δι᾽ ἡμετέρας ἡμετέρας ἰδέαι εἰσὶν ἀγνοῦνται, ἐτέρων τὸναντιον παραδεχομένων τὸ δυνατόν τοῦ πράγματος. Τέλος ἐν ᾧ πολλῶν αἱ ἐπὶ τούτῳ αἰτήσεις ἀπερρίφθησαν ὑπὸ τῆς ἀρχῆς αἱ τῆς Κυρίας τὸναντιον ἔτυχον ἀρσάσεως, καὶ ἄδεια ἐδόθη τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀνασκαφῶν.

Ἡ Κυρία συνοδευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχῶν, ὑπὸ πολλῶν εὐγενῶν προσώπων, τοῦ ἀρμολίου ἀρχιτέκτονος καὶ τοῦ ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ὀρισθέντος ὑπαλλήλου ὅπως παραλάβῃ τὸν θησαυρὸν, μετέβη ἐπὶ τοῦ τόπου, ἔβη ἡ μαγικὴ τῆς ῥάβδου ὠδήγηται τὴν ἔρευαν. Ἡ ἐλπίς, ἡ περιέργεια καὶ τὰ θλέμματα πάντων ἦσαν προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ ἀνασκαπτομένου μέρους. Αἱ ἀνασκαφαὶ κατέβησαν εἰς βάθος ἐνὸς καὶ ἡμίσεως μέτρον, ὅπου οἱ ἐργάται εὐρον ταίχους, θεαίως τὰ τοῦ ναοῦ θεμέλια· ὁ ἀρχιτέκτων ἀμέσως ἐμπόδισε τὴν καταστροφὴν τοῦ ταίχους καὶ διέταξε τὴν παῦσιν τοῦ ἔργου καὶ τὴν τοποθέτησιν τῶν πλακῶν ἐπὶ τῆς προτέρας αὐτῶν θέσεως, ἐναντίον τῶν παρακλήσεων τῆς Κυρίας, ἧτις, ἀντὶ τοῦ ἐλληνικοῦ σιδηροδότου ἐν τῇ τῆς Κορίνθου θησαυρῷ, ὠδηγεῖτο ὑπὸ τῆς μαγικῆς ῥάβδου, τῆς εὐαισθητοῦ, ὡς ἔλεγε, εἰς τὰ εὐγενῆ μέταλλα.

Καὶ διὰ τῶν ἀνασκαφῶν τούτων, ἐπιπροσβέτουςιν αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες, ἀπεδείχθη καὶ πάλιν ὅτι οἱ φιλόσοφοι οὐχὶ ἀδίκως τοὺς ἀνθρώπους εἰς δύο διήρσαν τάξεις, εἰς τοὺς θετικούς, οἵτινες ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Θεοῦ οὐδὲν πιστεύουσιν ἐὰν μὴ ἴδωσιν ἢ τοῦλάχιστον λογικῶς πεισθῶσι περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ ζήτουμένου, καὶ εἰς φαντασιόκτους, οἵτινες δὲν θλέπουσιν εἰμὴ διὰ τῆς φαντασίας αὐτῶν, διὰ τοῦ αἰσθηματος καὶ τῆς καρδίας.

Ἐν Αὐγίᾳ τῇ 14 26 Ὀκτωβρίου 1882.

Ἡ πολιτικὴ δὲν παρουσιάζει κατ' αὐτὰς πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον. Ὁ κόσμος περιμένει νὰ μάθῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίχης τοῦ Ἀραβῆ, οὗ οἱ Ἀγγλοὶ συνήγοροι ἐγένοντο παραδεκτοί. Τὴν θέσιν τῆς κατηγορίας ἀποτελεῖ ὅτι ὁ Ἀραβῆς ὕψωσε τὴν λευκὴν σημαίαν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὅπως ἀπατήρῃ τοὺς τὴν πόλιν θομβοβολήσαντας Ἀγγλους, ὅτι ἐπέτρεψε τοῖς ὑπ' αὐτὸν στρατιώταις νὰ προβῶσιν εἰς ἐμπρησμοὺς καὶ λεηλασίαν, καὶ ὅτι παρὰ τὰς ῥιγὰς τοῦ Κεδίβου διαταγὰς ἐξηκολούθησε τὴν ἀντίστασιν καὶ τὸν ἀγῶνα. Ἡ ὑπερσπίσις τοῦ ἀντάρτου στηρίζεται κυρίως εἰς τὸ ὅτι ἐν ὑπουργικῷ συμβουλίῳ ἀπαρτίσθη ἡ ἀντίστασις ἐν ἡ περιπτώσει οἱ Ἀγγλοὶ ἤθελον ἐπιχειρῆσαι ἀπόδασιν. Οἱ Ἀγγλοὶ διηγήθησι τοῦ Ἀραβῆ λαθόντες ἀπανηλικυμένας μετ' αὐτοῦ συνεντεύξεις ἐδήλωσαν ὅτι ἤδη ἐξηφαλισθῆ ἡ πορεία δίχης δικαίας, καὶ ὅτι αἱ τὸν περιτάσεις εἰσὶν εὐνοϊκώτεροι ἢ ἐὰν ὁ πάλαιτος τῶν ἐδικάετο ὑπὸ ἀγγλικῶν στρατοδικαίων. — Τηλεγραμμικῶς ἠγγέλλθη ὅτι μετὰδὲ Γαλλίας καὶ τοῦ δέη τῆς Τύνιδος συνουσιολογήθη σύμβασις, καὶ ἦν ἡ Γαλλία ἀναδέχεται τὴν ἐγγύησιν διὰ τὸ τυνήσιον χρέος, ἐγκαθιστῆ ἐν Τύνιδι νέα γαλλικὰ δικαστήρια, οἳ ἀνατίθεται καὶ ἡ ἐποπτεία καὶ ἡ εἰσπραξίς τῶν φόρων. Κατὰ τὴν σύμβασιν ταύτην ὀρίζεται τῷ μὲν δέη ἔτησις ἐπιχορήγησις 700 χιλ. φράγκων, τοῖς δὲ τυνήσιος πρίγκηψιν εἰς ἐνὸς ἑκατομ. καὶ 300 χιλ. Διὰ τῆς συμβάσεως ταύτης ἡ προσάρτησις τῆς Τύνιδος εἰς τὴν Γαλλίαν εἶναι γεγονός τεταλεσμένον. — Ἐν τοῖς ἀνθρακωρυχείσι τῆς Γαλλίας ἐξακολούθει ὁ ἀναθρακωμὸς μετὰ τῶν ἐργατῶν· αἱ ἀπεργίαι λαμβάνουσι μεγάλας διαστάσεις, καὶ ἀπειλητικαὶ πρὸς τοὺς μεγάλους ἐργοστασιάρχας ἀπευθύνονται ἐπιστολαί. Πολλὰ φυλακίσεις ἐγένοντο μέχρι τοῦδε· ἀλλ' ἡ κυβερνήσις πρέπει νὰ προβῇ πολὺ αὐστηρότερον εἰς τιμωρίαν τῶν ταραχῶν, διότι ἡ τοιαύτη κατάστασις εἶναι τὰ μάλιστα ἐπικίνδυνος διὰ τὴν ἐσωτερικὴν τάξιν. — Ἐν Γερμανίᾳ ἐγένοντο αἱ προκαταρκτικαὶ διὰ τὴν νέαν βουλὴν ἐκλογαί. Τὸ γενικὸν ἀποτέλεσμα δὲν εἶναι εἰσαίτι ἐντελῶς γνωστόν, ὑποτίθεται ὅμως ὅτι καὶ ἐφέτος ἡ ὅσις τῆς βουλῆς δὲν θέλει πολὺ διαφέρει τῆς περυσινῆς. Μεγάλα κατεβλήθησαν ἐκ μέρους τῶν ἀντιπολιτευομένων προστάσεις, ἀλλ' ἡ κυβερνήσις εἶναι ἰσχυρὰ καὶ ἡ ἐπιρροὴ τοῦ πρίγκηπος Βισμαρκ ὑπὲρ ποτε μεγάλη. — Ἀφίχθησαν εἰς Πλωμοῦθην τὰ πρῶτα ἀποσπάσματα τοῦ ἐπανακαμπτουμένου ἀγγλικῶν στρατοῦ ἐξ Αἰγύπτου. Ζωηρὰ καὶ ἐνθουσιώδης τοῖς ἐγένετο ὑποδοχὴ, καὶ τὰ πληρώματα τῶν ἐν τῷ λιμένι ὁρμώτων γερμανικῶν πλοίων ἐχαυρέτισαν τοὺς Ἀγγλους διὰ ζωηρῶν ζητωκραυγῶν. — Ἀπόπειρα δολοφονίας ἐγένετο κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Σερβίας ἐν Βελιγραδίῳ. Ἐν τῷ ναφῷ ἐν καιρῷ τῆς λειτουργίας γυνὴ τις ἐπουροβόλησε διὰ πολυκρότου κατὰ τοῦ βασιλέως ἄνευ ὅμως ἀπεταλέματος· θελήσασα καὶ πάλιν νὰ πυροβολήσῃ ἐμποδίσθη παρὰ τινος τῶν ὑπασιεστῶν. Ἡ δολοφόνος εἶναι χήρα τοῦ εἰς θάνατον καταδικασθέντος καὶ τουφεκισθέντος Μάρακοβιτς. Οἱ ἀυτοκράτορες τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Γερμανίας ἐσπευσαν νὰ συγχαρῶσι τηλεγραφικῶς τὸν Σέρβον ἀνακτα ἐπὶ τῆς διαδόσεως αὐτοῦ.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Αὐγίᾳ τῇ 14 26 Ὀκτωβρίου 1882.

Τὸ χρηματιστήριον διατελεῖ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐν βαθεῖ ὄνῳ· τέλος τὸ ζήτημα τῶν τουρκικῶν καπνῶν ἐξήγγειρον αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ὄπου τοῦτου. Ζωηρὰ ἐπῆλθεν ὡς ἐκ τούτου ὕψωσε ἐν ταῖς μετοχαῖς τῆς αὐστριακῆς ἱστορικῆς Τραπεζῆς, ὕψωσε ἧτις βαθυῶδεν κατέλαθε καὶ ἄλλους κύκλους χρηματιστικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἡ ἐλπίς ἀνεγεννήθη καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι κολακεύονται ὅτι θέλουσι ἀποζημιωθῆ διὰ τὸν ἀπολεσθέντα χρόνον. Ἐν Παρισίῳ μεγάλη ἐπαχρόσι ἀπαρτία, καὶ σχεδὸν εἰσαὶ ἀνηγία· ἐγένετο ἀπόπειρα ἐπιχειρήσεως εἰς τὰς μετοχαῖς τοῦ Παναμά, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπόπειρα αὕτη δὲν ἔσχε τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα. Σπουδαῖον ἔλασμα παρουσιάσει ἐν τῇ ἡρτι ἐκδοθεῖσα γενικὴ ἐκθέσις τῆς Ἐπιτροπῆς ἡ διαχειρίσις τῆς μεγάλης διεθνοῦς ἔκθεσεως ἐν Παρισίῳ τοῦ 1878. Ὡς ἐπιχειρήσις ἡ ἔκθεσις οἰκτρῶς ἀπέτυχε, καὶ τοῦτο συναπεῖα τῶν μεγάλων δαπανῶν καὶ τῆς ὑπὲρ τὸ δέον πολυτελοῦς ἐγκαταστάσεως. — Ἐν Βερολίῳ καὶ Φραγκοφύρτῃ ζωηρῶς ζητοῦνται αἱ μετοχαὶ τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ ἁγίου Γουάρδου, οὗ αἱ τελευταῖαι εἰσπραξίαι εὐνοϊκώτατον παρουσιάσουσι ἀποτέλεσμα. Ἐν γένει ἐν Γερμανίᾳ προμηνύεται ὕψωσε εἰς ὅλας τὰς ἀξίας.

Table with 2 columns: Name and Price. Includes entries for 'ΣΥΝΕΙΣΦΕΡΟΝ' and 'ΟΙ ΦΙΛΗΛΛΗΝ ΚΑΘΗΓ. Κ. Δ. ΒΟΛΤΖ'.

Ο ΙΟΥΛΙΟΣ ΝΩΡΙΑΚ.

Εἰς τῶν χαριέντων ἐκείνων καὶ ἑλαφρῶν συγγραφέων ἡ μάλλον εἰπεῖν μυθιστοριογράφου, οὗς κατ' ἐξοχὴν παράγει ἡ Γαλλία καὶ κυρίως ἡ πόλις τῶν Παρισίων ὁ Γουλιέλμος Νωριακ, ἀπέθανεν κατ' αὐτὰς ἐν Παρισίῳ ἀφείσι κενὸν μέγα, καὶ θλίψιν ἐν τοῖς γνωρίμοις αὐτοῦ κύκλῳ εὐκρινῆ, διότι ὁ Νωριακ ἦτο ἀγαπητὸς πολὺ. Κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῶν φίλων του ὁ Νωριακ ἦτο ἀνὴρ ἐν πᾶσι τῆς ἡγάπα ἅμα ἐγνωρίζου. Εἰς τὴν νεότητά του ἦτο στρατιώτης καὶ τὸ μάλλον δημιώδες τῶν ἔργων του εἶναι τὸ μυθιστόρημα τοῦ τοῦ ἐπιγραφόμενον "τὸ ἑκατοστὸν πρῶτον σὺντάγμα" ἐν τῷ ὅποιῳ μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ εὐτραπέλειας ἀναφέρει διάφορα συμβάντα καὶ ἀνέκδοτα τῆς ἐποχῆς του. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο εἶναι μάλλον συλλογὴ ἀναμνήσεων. Ἐν αὐτῷ ἤρριξεν ὁ Νωριακ νὰ τρέπηται πρὸς τὴν φιλοσοφικὴν ἐκείνην τάξιν τῶν συγγραφέων, ἧτις παράγει τοὺς ὀραίους ἀφορισμοὺς καὶ τὰ γνωμικά, ἅτινα τόσο συχνὰ διακοσμοῦσι τὰς σελίδας των.

Ἐν τῷ 101^{στῳ} Συντάγματι ἀναγνωσκόμεν π. χ. τὸ ἐξῆς· "Ὁ Σωθισμὸς ἀπετέλεσε μεγαλειότερα ἔργα, ἢ ὁ πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωσ, εἶνε δὲ ἡ διενεχθῆς ἐπανάληψις τῶν λέξεων Πατρίς—Δόξα—Γαλλία—Τιμή.

Ἐν αὐτῷ 1863 ὁ Νωριακ ἔγραψε "τὰ ἀπομνημονεύματα ἐνὸς φιλήματος" ἔργον κομψότατον πλήρες γνωμικῶν καὶ εὐφρεστάτων παρατηρήσεων.

Ἐν αὐτῷ εἶναι οἱ ἀστέρες τοῦ ἔρωτος." Τῷ 1867 ἐξέδωκε τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ "τὴν ἀνθρωπίνην ἀνοχίαν" ἧτις εἶναι κατ' ὅλα φιλοσοφικὴ μελέτη. Τὰ ἔργα του πολλὰ δὲν εἶναι διότι ὁ Νωριακ ἦτο φύσει ἀνηγρὸς περὶ τὸ γράφειν, ἦτο μάλλον παρατηρητῆς καὶ φιλόσοφος, ἢ συγγραφεὺς.

Ἦσαν τινὰ εἶπε πρὸς φίλον του, "ὅταν πλουτήσω, μελάνη δὲν θὰ ὑπάρχη ἐν τῇ οἰκίᾳ μου" ἐμφανῶν διὰ τῶν λόγων τούτων ὅτι, πλοῦσις ὢν δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ συγγράψῃ. Ἄλλ' ἡ παρατήρησις αὕτη δὲν τῷ ἐδόθη, διότι καὶ ὁ Νωριακ ἀπέθανε πτωχός, ὡς οἱ πλείστοι τῶν συγγραφέων. Τὰ ἔργα του δὲν εἶναι θεαίως ἀκίματα εἰς ἀσὶ, ἀλλὰ τὰ ἐν αὐτοῖς πρωτότυπα γνωμικά καὶ αἱ φιλοσοφικαὶ αὐτοῦ παρατηρήσεις περὶ τοῦ θεοῦ καὶ τῆς κοινωνίας, θέλουσι μείνει πάντοτε πολὺτιμοι μαργαρίται ἐν τῷ θησαυρῷ τῆς Γαλλικῆς φιλολογίας.

Ἡγεμονικὸν γέωμα ἐν Ρουσσουκίῳ. Ἡ πρό τινων ἡμερῶν λαβούσα χώραν ἐν Ρουσσουκίῳ συνέντευξις τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Σερβίας οὗ μόνον τὸν πολιτικὸν ὑπόπον τῆς Βιέννης ἔθεσαν εἰς κίνησιν ἀλλὰ καὶ τὴν βιενναίαν μαγειρικὴν τέχνην. Τόσον μεγάλη ἦτο ἡ δυσπιστία τοῦ φιλοξενούντος ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας πρὸς τὴν ἐν τῇ χῶρᾳ αὐτοῦ μαγειρικὴν τέχνην, ὅστε, φοβούμενος μὴ προσβληθῇ ἀπέναντι τοῦ Σέρβου ἀνακτος, ὅστις ὡς πρὸς τὴν μαγειρικὴν εἶναι ἀληθῆς εἰδικότης, ἀνέθετο εἰς ἕνα τῶν διασημοτέρων τῆς Βιέννης μαγειρῶν τὴν προπαρασκευὴν τῶν φαγητῶν, τὰ ὅποια ἤθελε νὰ παραβῆσθαι εἰς τὸν ἐπισκεπτόμενον αὐτὸν ἐπίσημον ξένον. Ὁ βιενναῖος μάγειρος, ἐφοδισθεὶς διὰ τοῦ ἀναγκασίου ὀλικῶ καὶ παραλλοουθόμενος ὑπὸ στίφους ἀρχιμαγειρῶν καὶ ὑπομαγειρῶν, ὑπηρετῶν καὶ ἀνοητηρῶν, μετέβη αὐτοπροσώπως εἰς Ρουσσουκίον καὶ ἐκεῖ προητόμασε γέωμα μεγάλως δοξάσαν αὐτὸν καὶ εἰς ἄκρον εὐχαριστήσαν τὸν φιλόξενον τῆς Βουλγαρίας ἡγεμόνα. Τὰ διάφορα κρέατα, οἱ ἰχθῶς, αἱ ὀρνίθες, τὰ ὕττερα, τὸ δούτυρον — τὰ πάντα μετακομίσθησαν ἐντὸς μεγάλων κωδῶνων καλῶς περιτετυλιγμένων ἐντὸς πάγου, τοῦθ' ὅπερ ἔκαμε τὴν ἀποστολὴν λίαν πολυδάπανον. Ἡ βιενναῖα ἐφημερίς, ἡ ἀφῆγουμένη τοῦτου, λέγει, ὅτι ἀπέναντι τῶν λαμπρῶν ἐκείνων φαγητῶν ὁ βασιλεὺς τῆς Σερβίας θεαίως θὰ ἐλησμένησ τὴν μακρὰν πανολαβιστικὴν προσφώνησιν τοῦ Βουλγάρου μητροπολίτου.

Ὁ ἐν Μονάχῳ διαμένων κ. Νικόλαος Γύζης, γνωστός τοῖς πᾶσι ἕνεκα τῶν περικαλήτων αὐτοῦ ἔργων, διορίσθη κατ' αὐτὰς ἐν τῇ ἐν Μονάχῳ Ἀκαδημίᾳ τακτικῆς Καθηγητῆς ἐν ταῖς τάξεσι τῆς ζωγραφικῆς. Ἡ τιμὴ, ἧτις διὰ τοῦ διορισμοῦ τοῦτου οὐ μόνον τῷ κ. Ν. Γύζῃ ἀλλ' ἀπάσῃ τῇ Ἑλλάδι προσήγαται, εἶναι ἕκτακτος, διότι μετὰ τῶν ἐν Μονάχῳ ζώντων ἀνεγνωρισμένων ἰκανότητος Γερμανῶν ζωγράφων, οὐδεὶς ἐκρίθη ἄξιος ὑπὸ τοῦ συλλόγου τῶν τῆς Ἀκαδημίας καθηγητῶν, ὅπως τὴν ὑψηλὴν ταύτην καθέτη θέσιν, ἢ ὁ Ἑλλῆν ὁ ἐκ Τήρου κ. Ν. Γύζης.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΧΕΙΡΟΙ.

— Πῶς, οὐ, ὅστις ὀμίλει πάντοτε περὶ τῆς ἀφιλοκροθείας σου, οὐ, ὅστις ἐξεβείβει πάντοτε τὰ συνοικεῖα τοῦ ἔρωτος, οὐ νομφεύσαι χήραν, φέρουσαν σοι προίκα ἐνὸς ἑκατομυρίου;

— Καὶ φαντάζεσαι ὅτι κάμνω συνοικεῖαν συμπερόντος; Ἄλλ' ἂν εἶχε καὶ παντακοῖον χιλιάδων προίκα, πάλιν θὰ τὴν ἐνομφερόμην.

— Λοιπὸν τὴν πέμπτην τελοῦ τοὺς γάμους μου. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔλθῃς χωρὶς ἄλλο.

— Ἀδύνατον, φίλε μου· ὡς ἄγμως ὀρκισθῆναι νὰ μὴ παρευρεθῶ ποτὲ εἰς τελετὴν γάμου. Τὰ κακὰ παραδείγματα εἶναι κολλητικὰ.

— Πῶς; ὁ διάσημος περιηγητῆς Στόνλεϋ ζητεῖ προεικὴν θέσιν παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως;

— Διὰ τί; Ὁ ἀκόρετος περιηγητῆς δὲ αὐτοῦ τοῦ μέσου εἶναι θεαίως ὅτι θέλει εὐρίσκεισθαι εἰς διαρκῆ περιουσίαν.

Κ. Θ. Τ... εἰς Πικίτον. Ἡ βιενναῖα λόσις εἶναι ἀρκετὰ ἐπιτυχῆ, ὅχι ὅμως καὶ ἡ κερὰ λόσις. Ἡπορῆσαν ὅτι τὸ αἰνίγμα ἐπιδέχεται σχεδὸν δύο λύσεις. Ἐκτὸς τῆς κυρίας λύσεως θέρεα — ὅθρα ἤδηκατο πρᾶγματι νὰ ἐφαρμολῆ καὶ ἡ κίων — κίων· ἀλλ' ὁ κίων δὲν χρησιμεῖται εἰς ἐξασφάλισιν τοῦ κειρογμένου τῶν οἰκοδομῶν, ὅπως ἡ ὅθρα· ὁ δὲ κίων εἶναι μὲν ἐπιφόρος ἑλθῶς τῶν πτηνῶν, ἀλλ' ἀδελφῆς εἰς τὴν πτῆσιν. — κ. Θ. Α... εἰς Νικολαίεφ. Ἐλάβομεν καὶ αἰς εὐχαριστήσαν τὰ μέγιστα. Τὰ πρωτότυπα εἶναι λίαν ἐπιτυχῆ. Αὐτομῆθα διὰ τὴν ἐραδύτητα τῆς ἀποστολῆς· ἐπιπλέον ὅμως ὅτι ἐπὶ τέλος θέλει περιέλθῃ εἰς χεῖρας ἡμῶν, καὶ αἰς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἐπιποτήσῃτε, ἄλλως θέλομεν φροντισεῖ τὰ δέοντα. — κ. Α. Μ. Δ... εἰς Ζίγυα. Τὰ φυλλάδια ἀποστέλλων ὁ δρ. 29 εἶχεν ἤδη ἀποσταλῆ διὰ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπιστολίας, δὲ ἦς θέλατε λάθει καὶ τὸ περιεχόμενον, Παρακαλοῦμεν ἄλλοτε αἱ ἐπιστολαὶ ἡμῶν νὰ ἔχωσι πλήρη τὴν διεύθυνσιν, διότι μὴ μόνον τὴν διεύθυνσιν τῆς πόλεως καὶ τῆς ὁδοῦ ἀποροῦμεν πῶς δὲν ἀπολέσθησαν α

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STR. 19. LEIPZIG.

EN BIENNH. EN BIENNH.

ΑΚΟΥΣΑΤΕ!
ΙΔΕΤΕ ΚΑΙ ΑΠΟΡΗΣΑΤΕ!

Οί πράκτορες τής πτωχεύσεως τοῦ μεγάλου "Αγγλο-Βρετανικοῦ ἐργοστασίου" πωλοῦσιν ἕλας τὰς πραγματείας των μετ' ἐπιτυχίαν. Ἐμδάζων τις τὸ ποσὸν 20 φράγκων (ἢ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ὅπου τοῦτο γίνεται) λαμβάνει πολυτελῆ συσκευὴν τραπέζης ἐκ τοῦ ἀρίστου ἀγγλο-βρετανικοῦ μεταλλοῦ, κοστίζουσαν ἄλλοτε 80 φράγκα. Πᾶς παραγγελιοδότης λαμβάνει καὶ ἔγγραφο ἐγγύησιν περὶ διατηρήσεως τῆς λευκότητος τῶν σκευῶν ἐπὶ δέκα ἔτη.

- 6 μαχαίρια τραπέζης μετ' ὠραίας λεπίδας,
- 6 περόνια μονοκόμματα,
- 6 κογλιάρια τῆς σούπας ἐκ τοῦ ἀγγλο-βρετ. μεταλλοῦ,
- 6 κογλιάρια τοῦ καφέ ἐπίσης,
- 1 μέγα κογλιάριον τῆς σούπας
- 1 βαρὸ κογλιάριον διὰ τὸ γάλα,
- 6 ἀκουμπιστήρια τῶν μαχαίρων ἐκ τοῦ αὐτοῦ μεταλλοῦ,
- 6 ἀγγλικά φιλτζάνια,
- 1 πιπεροθήκη ἢ ζαχαροθήκη,

- 6 κομψῶς εἰργασμένα φιλτζάνια,
- 6 ὠθηκας,
- 6 κομψὰ κογλιάρια διὰ τὰ ὕδα,
- 3 ζαχαροθήκας μικράς,
- 1 τρομητὸν τοῦ τείου,
- 2 πολυτελῆ κανδιλιέρα διὰ τὴν αἴθουσαν,
- 1 δίσκος 30 ἐκατ. μεγέθους,

64 τεμάχια ἐν ὅλῳ.
Εἰς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ παρούσα γνωστοποίησις μου δὲν βασίζεται ἐπὶ ἀγυρτίας ὑποχρεοῦμαι δημοσίᾳ, ἐὰν ἡ συσκευὴ αὕτη δὲν ἀρέσῃ τῷ ἀγοραστῇ, νὰ παραλάβω αὐτὴν πάλιν. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν ν' ἀγοράσῃ πράγματα χρῆσιμα καὶ καλὰ ἀντὶ τῶν χρημάτων του, ἅς ἀποταθῇ, ὅσο ὑπάρχουσι ἀκόμη τοιαῦτα συσκευαί, μετὰ πάσης πεποιθήσεως καὶ κατ' εὐθεϊαν πρὸς τὸν

J. H. Rabinowicz εἰς Βιέννην,
Κεντρικὴν ἀποθήκην τοῦ Ἀγγλο-βρετανικοῦ ἐργοστασίου

WIEN II. SCHIFFAMTSGASSE 20 a.
Παρ' ἐμοὶ εὐρηται, ἀντὶ 30 centimes τὸ κοῦτιον, καὶ κόνις ἀξιόλογος πρὸς καθαρισμὸν τῶν σκευῶν τούτων.
ὑποκαταστήματα ἐν Λονδίῳ καὶ Παρισίοις.

Τὸ ξυλογραφικὸν τοῦτο κατάστημα εἶναι ἐν τῶν ἀρίστων ἐν Λειψίᾳ, χαίρει δὲ καὶ φήμην καλὴν ἐν ὅλῃ τῇ Γερμανίᾳ.
Πᾶσα παραγγελία, ἀναγομένη εἰς τὸ εἶδος τῆς ξυλογραφίας, ἐκτελεῖται προθύμως καὶ ταχέως. Αἱ τιμαὶ εἰσὶ συγκαταβατικά.
Τὸ κατάστημα τοῦτο, ἐν ᾧ ἐργάζονται ἀριστοὶ τεχνίται, εἶναι ἤδη ἰδρυμένον πρὸ 25 ἐτῶν, καὶ ἐξέτελεσε πλείστα ὅσα καλλιτεχνικὰ ἔργα ἀξία λόγου καὶ διὰ διαφόρους γραφικὰς ἐπιθεωρήσεις καὶ διὰ διδακτικὰ βιβλία.
Ὁ μακρὸς αὐτοῦ βίος εἶναι δι' αὐτὸ ἡ καλλιτέρα σύστασις.

für Familien und Lesecircle, Bibliotheken, Hotels, Cafés und Restaurationen.

Illustrirte Zeitung

Probe-Zummern gratis und franco.

Abonnements-Preis vierteljährlich 6 Mark. — Zu beziehen durch alle Buchhandlungen und Postanstalten.

Expedition der Illustrirten Zeitung in Leipzig.

“ΟΜΙΛΕΙΤΕ ΕΛΛΗΝΙΚΑ;”
ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ
περιέχων
σύνομον γραμματικὴν, διαλόγους καὶ ἀναγνώσματα,
ΧΡΗΣΙΜΟΣ ΔΙΑ ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΣ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΣΤΑΣ.
Συγγραφεὺς Κάρλος Βήδ, ἐκδότης C. A. Koch ἐν Λειψίᾳ.
1882. — Τιμὴ μάρκαι 2 1/2.
C. A. Koch's Verlag in LEIPZIG.

Η ΝΕΑ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΗ ΠΥΞΙΣ,
προνόμιον τοῦ καθηγητοῦ KLINKERFUES,
ἀναγγέλλει ἄνευ ὑπολογισμοῦ τινος μετὰ καταπληκτικῆς ἀκριθείας τὴν ἐπερχομένην τοῦ καιροῦ μεταβολήν. Τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον καὶ μόνον, τὸ ὁποῖον καὶ ὑπὸ ἐπιστημονικὴν καὶ ὑπὸ πρακτικὴν ἔποψιν ἔχει πραγματικὴν ἀξίαν.
Τιμὴ αὐτοῦ μάρκαι 50 ἢτοι φράγκα 62.50 ἢ λίραι ἀγγλ. 2 1/2.
Προγράμματα ἀποστέλλονται δωρεάν. Εὐρηται μέχρι νεωτέρας εἰδοποιήσεως μόνον παρὰ τοῖς
Κυρίοις BIERNATZKI καὶ Σ^ς ἐν AMBOURG, κατόχοις τῶν προνομιοῦχων τούτων ἐργαλείων.

161 ΤΟ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
τοῦ
Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ
ἀναδέχεται τὴν ταχεῖαν καὶ κομψὴν ἐκτέλεσιν παντὸς ἔργου ἐπιστημονικοῦ, εἰκονογραφικοῦ καὶ ἄλλων. Πρὸς δὲ καὶ ἐκτύπωσιν εἰς
ΤΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ
μετ' ἀρίστης καὶ ἀκριβεστάτης ἐκτελέσεως καὶ ἐπὶ τιμαῖς λίαν συγκαταβατικαῖς.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.
Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς εἰς βιβλίον τὸ "Ἄσμα τοῦ Χιαδάθα" τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ LONGFELLOW ἐν ἑλληνικῇ μεταφράσει. Τὸ βιβλίον τοῦτο (ἐκ 15 1/2 τυπογραφικῶν φύλλων) κεκοσμημένον διὰ τῆς εἰκόνης τοῦ ποιητοῦ καὶ ἄλλων εἰκόνων καὶ κομψῶς δεδεμένον μετὰ φύλλα ἐπίχρυσα, πωλεῖται ἀντὶ φράγκων 6.50. — Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσιν αὐτὸ παρακαλοῦνται ν' ἀποταθῶσιν εἴτε κατ' εὐθεϊαν πρὸς τὴν διευθύνσιν τοῦ Ἐσπέρου (LEIPZIG. ELSTER-STRASSE 19) εἴτε πρὸς τὰ κατὰ τόπους βιβλιοπωλεῖα.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.
Ζητοῦνται οἱ ἀριθμοὶ τοῦ "ΕΣΠΕΡΟΥ" 5 καὶ 6, προσφέρονται δὲ δι' ἕκαστον αὐτῶν καλῶς διατηρούμενον ἀντίτυπον φράγκα 2. Οἱ ἔχοντες τοὺς ἀριθμοὺς τούτους διαθέσιμους καὶ θέλοντες νὰ τοὺς πωλῶσι παρακαλοῦνται νὰ τοὺς πέμψωσιν (ἐλευθέρους ταχυδρομικοῦ τέλους) εἰς τὴν διευθύνσιν τοῦ Ἐσπέρου (LEIPZIG. ELSTER-STRASSE 19) ἢ νὰ παραδώσωσιν αὐτοὺς εἰς τὰς κατὰ τόπους ἐπιστασίας, αἵτινες συνεννοοῦνται κατ' εὐθεϊαν μετ' ἐμὴν Διεύθυνσιν.

Συντάκτης· Δρ. Γ. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑ. ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίῳ καὶ Λειψίᾳ. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψίᾳ.